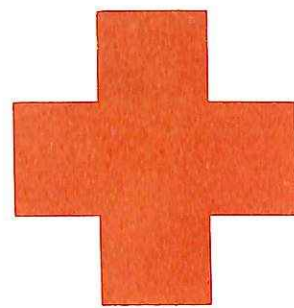
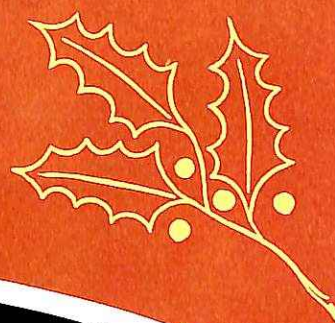
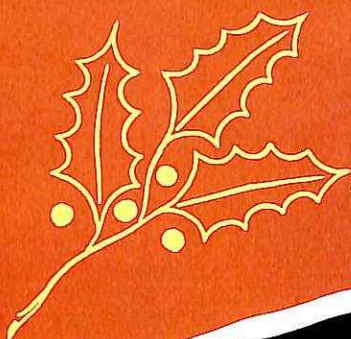

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ
ΕΡΥΘΡΟΣ
ΣΤΑΥΡΟΣ
ΝΕΟΤΗΤΟΣ

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1974

Καθ' ἑσπέρας

Καθ' ἡμέραν

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ

Στίχοι
ΣΠ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

Μουσική
ΓΙΩΡΓΟΥ ΒΕΚΟΥ

Andante

Gia ti gen-ni den ke ... mi te ra ... me sa de mia eni

lia o xri stos etis a xriac nu xtas ti fo bi ra a

lo xwn fa tni - e nas theos ; Gia to pro skyni ma

oi Ma goi a phi kan to pouc ma krinous

dro mos ta eko ta dia oi pa ghoi den tous fo bi san

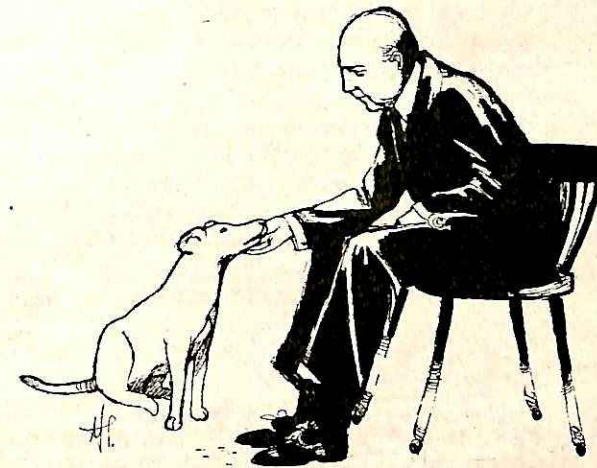
e kai tous ; Au ta den ta xw ro ei c tous

B. ΚΑΡΑΤΖΑ

(Ακολουθεί ομαδική απαγγελία των στίχων).

Μες στη σπηλιά ο Χριστούλης έγεννήθη
για να διδάξη την ταπεινότητα.
Μόλις έφάνη, φως στον κόσμο έχυθη
κι έδωσε την κακία ή Καλωσύνη.

Οι Μάγοι, που τους έφεγγε στο δρόμο
τ' άστρο το θείο και τους ώδηγούσε,
δέν αισθανθήκαν κούρασι, ούτε τρόπο
γιατ' ή έλπίδα μέσα τους σκιρτούσε.
Κ' ή Πίστι, που κινάει κι όρη ακόμα,
τους ώπλιζε γερά ψυχή και σώμα.

ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ, 'Ακαδημαϊκού

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Χριστούγεννα.

Στο μεγάλο δρόμο περπατούσε, σκυφτός, ένας γηραλέος. "Αν τον ρωτούσε κανείς που πάει, δε θα μπορούσε ν' απαντήσει, γιατί κι ο ίδιος δεν το ήξερε. "Ίσως να ήταν ο μόνος άνθρωπος, από τους διαβάτες του μεγάλου δρόμου, που δεν ήξερε που πήγαινε. "Ερημος στον κόσμο, τέτοια μεγάλη μέρα, είχε βγει από την καμαρούλα του και τριγύριζε, όπου τον έσερναν τα πόδια του. Ζύγωνε το μεσημέρι. Οί άνθρωποι περνούσαν βιαστικά σιμά του, καθένας με το δρόμο του, σαν τα πλεούμενα που έχουν βάλει πλώρη για κάπου και ταξιδεύουν, κρατώντας τη γραμμή τους. Αυτός μονάχα έμοιαζε με πλεούμενο, που το σέρνουν, ξυλάρμενο τα κύματα κι όπου το βγάλουν κι όπου το ρίξουν.

Καθώς περπατούσε αργά στο μεγάλο δρόμο, κοίταζε τους άλλους, που περνούσαν. "Ενας μπήκε, σ' ένα ζαχαροπλαστείο και σέ λίγο βγήκε μ' ένα δίσκο γλυκά. "Εστριψε στη γωνία του δρόμου και τράβηξε ίσια τον ανήφορο. Κάπου πήγαινε. Και ήξερε που πήγαινε. Είτε στο σπίτι του, είτε σε σπίτι φίλου. "Άλλος βγήκε από ένα ανθοπωλείο, φορτωμένος μια άγκαλιά τριαντάφυλλα. Φώναζε ένα άμαξι που περνούσε, μπήκε μέσα, άκούμπησε με προσοχή τα λουλούδια του κι έδωσε μια διεύθυνσι στον άμαξι. "Ηξερε κι αυτός που πήγαινε.

"Ενας κύριος, με μια κυρία και δυο παιδάκια περίμεναν στη γωνιά του πεζοδρομίου να περάσει

το κίνητο λεωφορείο. "Όταν πέρασε, το σταμάτησαν και μπήκαν μέσα. Χωρίς άλλο, το λεωφορείο θα πήγαινε κατά την γειτονιά τους και θα τους έβγαζε κοντά στο σπίτι τους, όπου τους περίμενε, ύστερ' από τον περίπατο που έκαναν, το χριστουγεννιάτικο τραπέζι. "Ο κύριος, καθώς έμπαινε, κοίταξε το ρολόγι του, για να βεβαιωθεί πως δε θ' αργούσαν να φτάσουν.

"Ενας ζητιάνος, που καθόταν στα μαρμαρένια σκαλοπάτια ενός μεγάλου σπιτιού, σηκώθηκε ξαφνα, και τράβηξε, κουτσαίνοντας, τον κατήφορο. Είχε στρώσει κι αυτός το δρομολόγιό του. Σε κάποια φτωχογειτονιά θα είχε ο φτωχός το σπιτάκι του και κάποιος θα τον περίμενε. "Ο ζητιάνος φαινόταν βιαστικός και ευχαριστημένος. Και με το δεκανίκι του, περπατούσε πιο γρήγορα από γερός, γιατί ο άνθρωπος περπατεί περισσότερο με την ψυχή του, παρά με τα πόδια του.

Τα αυτοκίνητα, οί άνθρωποι, τα λεωφορεία, τα τράμ, ό,τι περνούσε απ' το μεγάλο δρόμο το μεσημέρι εκείνο της μεγάλης γιορτής όλα ήξεραν που πάνε. "Εστριβαν, γύριζαν, λοξοδρομούσαν, καθένα μ' ένα σκοπό, κάπου να φτάσει. Μια γάτα πήδησε από το πεζούλι ενός κήπου, πέρασε βιαστικά το δρόμο και χάθηκε στην πόρτα του σπιτιού.

"Ηξερε κι αυτός που πήγαινε. "Ενας κύριος, με μια κυρία και δυο παιδάκια περίμεναν στη γωνιά του πεζοδρομίου να περάσει

πληροφορήσει που πάει. "Αν τον ρωτούσε κανείς, λιγότερο από όλους, θα μπορούσε να απαντήσει. "Ώστόσο, τραβώντας το δρόμο του, βγήκε σε μια έξοχική λεωφόρο. Και χωρίς να ξέρη που πηγαίνει, εξακολούθησε να περπατήσει, να πηγαίνει, όπου τον έσερναν τα πόδια του.

Καθώς πήγαινε, είδε ένα σκύλο να τρέχει. "Ο σκύλος, με την ουρά κάτω από τα σκέλια του, καθώς τραβούσε μπροστά, σταματούσε άξαφνα, κοίταζε δεξιά και άριστερά, σ' να είχε χάσει το δρόμο του και σταματούσε πάλι, κοίταζε έδώ κ' εκεί σ' αστασιμένους.

—Χωρίς άλλο — είπε από μέσα του ο γηραλέος — και το δυστυχισμένο αυτό ζώο δεν ξέρει που πάει. "Η θάχασε το σπίτι του ή δε θα είχε ποτέ σπίτι. Καλή ώρα σαν κι' έμένα.

"Η σκέψι, πως είχε θρεί ένα σύντροφο στην έρημιά του, του έκανε καλό. Μια στιγμή που ο σκύλος — ένας μεγάλος σκύλος κανελής, που έφεγγαν τα παγίδια του από την αδυναμία — γύρισε και τον κοίταξε. Τον φώναξε με καλωσύνη:

—"Έλα δώ, Λέων, έλα δώ.....

Τού είχε δώσει το όνομα ενός αγαπημένου σκυλιού από τον καιρό που είχε κι αυτός παιδιά και σκυλιά. "Ο σκύλος άκουσε στο ξένο όνομα. Ζύγωσε κοντά του και άρχισε να του κουνάει την ουρά. "Ο γηραλέος τού χαίδεψε το κεφάλι και τού είπε:

—"Ερημος εσύ, έρημος κι εγώ, πάμε να κάνουμε μαζί Χριστούγεννα.

"Ο σκύλος τού κούνησε πάλι την ουρά του, σ' να είχε καταλάβει τα λόγια του και σ' να έλεγε:

—Πολύ ευχαρίστως, πολύ ευχαρίστως.

Και τον άκολούθησε. Γύρισαν μαζί στην πόλι. "Ο γηραλέος μπήκε σ' ένα μαγέΡΙκο, παράγγειλε να του βάλουν στο χαρτί δύο μερίδες ψητό, δύο μερίδες χριστόψωμο και δύο κουραμπιέδες. Πήρε τα ψώνια του και μαζί με το σύντροφό του, που κουνούσε όλη την ώρα την ουρά του, πανηγυρίζοντας τη μεγάλη μέρα, τράβηξε στην έρημη καμαρούλα του. Κανείς δεν είδε πως κάθισαν στο τραπέζι ο άνθρωπος και ο σκύλος. Μπορεί όμως να το καταλάβει ο καθένας, κ' οί δυο έρημοι γιόρτασαν, αυτή τη χρονιά, οίκογενειακά Χριστούγεννα.

ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ.
ΑΡΙΘ.
16.8.85
36199

ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΤΑ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΗΣ ΣΚΛΑΒΙΑΣ

— απλωμένος στην ξύλινη σκάμνα του, πλάι στο — παραγώνι, ο Γιαννάκος Λαγρές έβηρε κάστανια και κάθε τόσο κατέβαζε μερικές γουλιές κοκκινέλι, όπως έκανε κάθε δειλινό τον τελευταίο καιρό. Τί τον ένοιαζε; Τ' άρματολίκι τ' χε ξεκαθαρίσει πιά από τους πλιατσικολόγους, όλο τ' Αρτεμίσιο τόν λογάριζε και τόν αγαπούσε, στο σπιτικό του βασίλενε γαλήνη. Θά 'λεγε κανείς ότι ήταν εδνυχισμένος, αν δέν πρόσεχε πώς ώρες - ώρες περνούσαν μές από τ' μάτια του κάτω παράξενες, ανησυχητικές σκιές. Ήταν από τόν καημό πού τού έτρωγε σάν σαράκι τ' σωθικά, τόν καημό της σκλαβιάς. Αν και με την εύνοια τού Κερίμ αγά είχε γίνει άρματολός — και με απόλυτη άνεξαρτησία, με δικό του άσκέρι, άρματομένο, πού άλλοι τ' ακριβοπλήρωναν για την ασφάλεια τού τόπου — αν κ' ήταν άρχοντας σωστός μ' όλα του τ' αγαθά, ένιωθε σάν άλυσοδεμένος. Όχι πάντα, μόνο τις ώρες πού μαζεμότανε σπύτι και κα- ταλάγιαζε από τις φροντίδες της ημέρας. Τότε, αντί να χαιρείται τη ζέστα τ' άρχοντικού, έπεφτε σέ συλ- λογή — κι άς πάσχιζε να τ' άποφύγη. Έτσι, λοι- πόν, θά διάβαινε ο καιρός και θά ήτανε ραγιάδες άπός του κ' ή μάνα του, τ' άδέρφια του, οί συντοπίτες, όλη ή Ρωμοσύνη;

Δέν τούχαν άπολείψει βέβαια οί έλπίδες, ο Νοτα- ράς από τη γειτονική Κορυθία τόν είχε τονώσει μπάζοντάς τον σ' ά μυστικά της Φιλικής Έταιρίας, κάτω άλλοι σημαντικοί πατριώτες τόν βεβαίωνανε πώς ή 'Ανωτάτη Αρχή προετοιμάζει τόν ξεσηκωμό... Μά ήταν άνυπόμονος και δόσιπτος. Ήθελε να γίνη τ' ο γρηγορώτερο ό,τι ήταν να γίνη : "Ως πότε θά πρόσμε- νε 'Ανάστασι ή δόλια ή Πατρίδα;

"Όμως εκείνο τ' ό δειλινό οί έγνωιες είχαν κάνει

φτερά από τ' ού του Γιαννάκου Λαγρές. Ήταν ίκα- νοποιημένος από τ' έργα της ημέρας. Πενήντα πέντε καριοφίλια και μπόλικά μπαρουτόβολα είχε βάλει στο χέρι. Τ' ό πώς, είναι άλλη ιστορία. Τά 'χε σιγουρέψει στο κατώι, κοντά στ' άλλα πού μάζευνε για να τ' άδώση στους λεβέντες τού τόπου όταν θά 'φτανε ή Μεγάλη στιγμή.

— Αδτά θά φάνε την Τουρκιά, είπε μέσα του.

Πετάχτηκε απάνω σβέλτα σάν αϊτόπουλο κι άρ- χισε να δουλατσάρη πέρα - δώθε.

"Έτσι τόν βρήκε ο 'Αρβανίτης ύπηρέτης τού Κε- ρίμ - αγά όταν πρόβαλε δειλά τ' ό κεφάλι του από την μισοανοιγμένη πόρτα. Τόν είδε, και δίχως ν' άνη- συχήση ή να ξαφνιαστή τού φάναξε να μπη μέσα.

Ένώ ο μαντατοφόρος έσκυβε να χαιρετίση τα- πεινά, άρπαξε από τ' σελάχι του τ' ο γράμμα πού μι- σοκρυβόταν εκεί. Κατάλαβε πώς για να τού φέρη αιδό, ήτανε σταλμένος από τόν αγά.

Διάβασε με δυσκολία τ' ό λίγα λόγια πού τού 'γρα- φε ο Κερίμ, σκέφτηκε λίγο, κ' έδιωξε τόν 'Αρβανί- τη λέγοντάς του :

— Καλά. Θάρθω σέ λίγο.

Φόρεσε τη χρυσοκεντημένη φέμελη και τη χιο- νάτη φουστανέλλα, σέλλωσε τ' ό λόγ' ό του, καβάλλησε και τράβηξε κατά τ' ό Μπέλεσι. Τ' ό χιόνι, πού από τ' ό μεσημέρι πασπάλιζε σάν ψιλοτριμμένη ζάχαρι τόν τόπο, είχε άρχισει να δυναμώνη. Τ' ό ξεροβόρι έτσουζε. Κάποιες καινούργιες δυνάμεις ένιωθε να ζυπνάνε μέσα του ο νέος άρματολός με τού καιρού τ' άγριεμα, κάποιες φλόγες άξίες να λιώσουν παρό- βονο.

"Ο Κερίμ αγάς τόν δέχτηκε εγκάρδια στ' όν πλού- σιον όπτά του. Τόν άγκάλιασε, τόν φίλησε, πρόσταξε να φέρον καφέ και ναργιλέ και να έτοιμάσουν τ' ό σοφρά για τσιμπούσι.

— Ήθελα, παιδί μου, να φάμε απόψε άντάμα και να κουβεντιάσουμε κομμάτι. Γι' αυτό σ' έκραξα, μά δέν τ' ό πίστευα πώς θάκανε τέτοιο κακό, είπε ο Τούρ- κος εύγενικά, λές και ζητούσε συγγνώμη.

— Πφ! Κάτι τρέχει. Μιά δρασκελιά δρόμος, είναι, έκανε αδιάφορα ο Λαγρές.

Τίποτα σπουδαίο δέν ήθελε να τού ειπή ο αγάς, μονάχα, να, άκουγε πώς σηκώνονταν από τ' ό χαρά- ματα κ' έπαιρνε σβάρα τα βουνά, πολλές φορές όλομόναχος, με κίνδυνο να τήν πάθη από κανένα λη- στή. Δέν ήτανε σωστό. Έπρεπε να είναι π' ό προ- σεχτικός, π' ό φρόνιμος.

Ακούγοντάς τον ο Γιαννάκος συγκινήθηκε. Θυ- μήθη τ' ό μακαρίτη τ' ό γέρο του, πού τέτοιες τούδινε συμβουλές όταν ήτανε να πάη με τ' ό σώμα τού Κο- λοκοτρώνη.

— Μή νοιάζεσαι, αγά μου. Τόν έχω ξεκαθαρίσει πιά τόν τόπο, τόν ήσύχασε. Κι αν σεργιανάω καμμία φορά σ' ό δάση, τ' ό κάνω για να χτυπήσω κάνα λαγό..

Κοντεύανε μεσάνυχτα όταν τέλειωσε τ' ό φαγο- πότι, κι ο άρματολός σηκώθηκε να φύγη. Μάταια τού 'λεγε ο Κερίμ να μ' όν ταξιδέψη μες τη νύχτα με τ' όσο χιόνι, παρ' ό να κάτση σ' ό ζεστό όντά να χουζουρέψη όσο να πάρη ή μέρα.

— Χριστούγεννα ταχιά είναι, αγά, και πρέπει να πάω πρώτος στην εκκλησιά...

— Έχεις δικιο παιδί μου. Να με συμπαθ' ός. Δέν έπρεπε να σέ κουβαλήσω τέτοια μέρα...

— Μή με λογαριάζεις έμένα. Σέ λίγο θά 'χω φτά- σει στην Καρυά μιά χαρά.

— Νάρθη, κάνε, μαζί σου ο Γκέκας μ' ένα φανάρι· είναι σκοτάδι.

— Για γυναίκα με πέρασες;

Κρέμασε σ' ό σέλλα τ' ό ταγάρι με τ' άκριβά χα- ρίσματα τού αγά, άποχαιρέτησε, πήδησε σ' ό λόγ' ό του και πήρε δρόμο.

Μόλις ξεμάκρυνε λίγο άρχισε να σιγοφέλνη. Εί- χε ξαναγίνει τ' ό καλλίφωνο άγόρι πού τέτοιες μέρες καμαρώναν όλοι όταν βοηθούσε τόν ψάλλη.

Άφησε τ' ό λόγ' ό ν' άκολουθή μόνο του τ' ό χιο- νισμένο μονοπάτι. Ήξερε κείνο τ' ό έπρεπε να κάνη. Αιδός συνέχισε τ' ό ψάλσιμο κοιτάζοντας ψηλά, λές και περίμενε να φανή τ' ό άστέρι τών Μάγων. Κάποια στιγμή σταμάτησε. Οί πικροί λογισμοί τόν είχανε πά- λικυκλώσει.

— "Ως πότε, Θε μου, θά βασιλεύη τ' ό μισοφέγγαρο στέναζε αναρριγώντας.

Άπλωσε τ' ό άριστερό του χέρι σ' ό σελάχι, χού- φτωσε τήν άσημοκαπνισμένη κουμπούρα, και με τ' ό δεξι σταυροκοπήθηκε τρεις φορές.

Μόλις έφτασε σ' ό σπύτι του και ξεπέζεψε, ένας γεροδεμένος νέος άντρας με παχιά μουστάκια πρό- βαλε από τήν πόρτα. Σ' ό π' ός της λουσέρνας, π' ό κρατούσε σ' ό τρεμάμενο χέρι της ή ξαγρυπνισμένη από τήν ανησυχία μητέρα του, είδε τ' ό πρόσωπο τού ξένου. Θυμήθηκε. Ήταν ο καλόκαρδος 'Αργίτης της παλιάς, κολοκοτρωναϊκής συντροφιάς.

— Καλωσώρισες, είπε. Τί τρέχει;

— Καλά μαντάτα. Γράμμα από τ' ό Γέρο. Έρχεται.

— Τί λές, μωρέ; Έρχεται ο Κολοκοτρώνης;

Άρπαξε παράφορα τ' ό χαρτί πού τού 'δινε, ζύγω- σε σ' ό π' ός, διάβασε. "Ο μεγάλος άρχηγός τού μη- νούσε να έτοιμαστή. Έπρεπε να 'χη για όλα προ- βλέπει. Τήν άνοιξι θά ξεσπούσε ή 'Επανάστασι. 'Ανή- μερα τού Εδδαγγελισμού, καθώς ώριζε ο 'Υψηλάντης. Εκείνος πάσχιζε να ταχτοποιήση τις δουλιές του και να ξεφύγη από τήν επίβλεψη τών 'Αγγλων. Ίσαμε τήν Πρωτοχρονιά θά τ' ό κατάφερνε, πρώτα ο Θεός. Πριν από τ' ό φ' ότα θά πατούσε σ' ό Μοριά. Έπρεπε να τ' ό βρή όλα στην τ' όρξα μόλις έφτανε.

Πήρε τήν κουμπούρα ο Γιαννάκος Λαγρές, βρή- κε σ' όν αιδή κ' έρριξε ένα σμπάρο χαράς σ' όν αέρα.

— Ζήτω ή πατρίδα! έκραξε.

"Ο αντίλαλος άρπαξε τή βροντή και τή φωνή και τις άπλωσε περίγυρα, και τις έκανε χιλιάδες.

— Ζήτω ή Πατρίδα... Αντιβουίζανε θαρρείς τ' ό κακοτράχαλα βουνά και τ' ό βαθιά φαράγγια, τ' ό ψηλό- κορμα έλατα και τ' ό ξέφυλλα πλατάνια.

Έκείνα τ' ό Χριστούγεννα λαμποκοπούσε ή άρ- χαία εκκλησιά της Καρυάς, πρώτη φορά ύστερα από έκατοσταριές χρόνια. Τ' ό μάτια τών πιστών σπιθί- ζανε, χαμογελούσανε τ' ό χείλη και γοργοχτυπούσαν οί καρδιές.

"Όταν ο Λαγρές έφαλε τ' ό «Χριστός γενν' άται, δο- ξάσατε!» όλοι ένιωσαν να πλημμυρίζη ο ναός από έάσατε!... όλοι ένιωσαν να πλημμυρίζη ο ναός από έάσατε!... όλοι ένιωσαν να πλημμυρίζη ο ναός από έάσατε!...

Ήταν τ' ό τελευταία Χριστούγεννα της σκλαβιάς, τ' ό τρεις μήνες πριν από τήν 'Ανάστασι τού Γένους. Τ' ό Χριστούγεννα τού 1820.

Γράμματα στους μικρούς Έρυθροσταυριτες

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΕΘΙΜΑ

Παιδάκια μου,

Σέ μιά πανηγυρική έκδοσι ενός περιοδικού τού 1929 διάβασα διάφορα παλιά χριστουγεννιάτικα έθιμα άλλων χωρών. Μερικά άπ' αυτά άξίζει να τ' ό ξέρετε και να τ' ό θυμάστε δίπλα σ' ό δικά μας.

Στην Ίσπανία, και μάλιστα σ' ό Βαρκελώνη, τόν Μεσαίωνα είχαν ένα όραίο χριστουγεννιάτικο έθιμο : τήν τελετή τού παγωνιού. Τ' ό μέρα τών Χριστου- γέννων ο βασιλιάς έπαιρνε μέσα σέ μιά χρυσή πια- τέλα ένα ψητό παγώνι, πού θεωρείται ένα από τ' ό πιό σπάνια φαγητά, και τ' ό μετέφερε στην τραπε- ζαρία. Τόν άκολουθούσε σ' ό αυτήν τήν πομπή ένα π' ό- θος από εύγενείς, ύπηρέτες και σωματοφύλακες. Στην τραπεζαρία μέσα βρισκόταν ή βασίλισσα. "Ο βασι- λιάς της πρόσφερε τ' ό παγώνι για να τ' ό μοιράση σέ όλους τούς παρευρισκόμενους. "Όσοι δέχονταν τήν έξαιρετική αυτή τιμή, ήταν ύποχρεωμένοι να όρκι- στούν μπροστά στην όμήγυρη ό,τι θά προσπαθήσουν ν' άνδραγαθήσουν σ' όν πόλεμο ή σ' ός ταυρομαχίες.

Στη Βενετία, πάλι τόν μεσαίωνα, ο Δόγης κι ο λαός πήγαιναν τήν νύχτα τών Χριστουγέννων σ' ό γειτονικό νησάκι τού 'Αγίου Γεωργίου να προσκυ- νήσουν τ' ό λείψανο τού 'Αγίου Στεφάνου. Στην πα- ραλία τού νησιού περίμεναν βενετσιάνικες άρχόν- τισσες ντυμένες σ' ό μαύρα και στολισμένες με κο- σμήματα, για να ύποδεχτούν τόν Δόγη και να τόν συνοδέψουν μέχρι τόν ναό. Μετά τ' ό τέλος της λει- τουργίας όλη ή λαμπρή συνοδεία έμπαινε σ' ός γόν- δολες, και διασχίζοντας τ' ό νερά ξαναγύριζαν στην πλατεία τού 'Αγίου Μάρκου, όπου άρχιζε μεγάλο γλέντι, πού συνεχιζόταν μέχρι τ' ό πρωί.

Σέ μερικές έπαρχίες της Σουηδίας οί κάτοικοι τών χωριών συνηθίζουν άνήμερα τ' ό Χριστούγεννα να ρίχνουν έξω από τ' ό σπύτια και τ' ό χωράφια τους σιτάρι, για να γιορτάσουν μαζί τους και τ' ό πουλιά.

Στη Ρωσία είχαν τ' ό συνήθεια, τ' ό νύχτα τών Χρι- στούγέννων, να ντύνουν σ' ό άσπρα μιά κοπέλλα τού σπιτιού και να τήν βάζουν να παριστάνη τήν Πα- ναγία.

Στη Σικελία πάλι οί χωρικοί βγάζουν τ' ό μεσα- νυχτα τών Χριστουγέννων νερό από τ' ό πηγάδια και ραντίζουν τ' ό ζ' όα τους, γιατί πιστεύουν ό,τι τ' ό νερό αυτό είναι άγιασμένο, έπειδή τήν ίδια ώρα γεννιέται και ο Σωτήρας τού κόσμου.

Στη Σαρδηνία πιστεύουν, ό,τι όποιος γεννηθή τ' ό νύχτα τών Χριστουγέννων και μάλιστα τ' ό μεσάνυχτα, φέρνει τήν εύλογία τού Θεού όχι μόνο σ' ός δικούς του αλλά και σ' ός γείτονες τών έφτά σπιτιών πού βρίσκονται π' ό κοντά σ' ό δικό του.

Καθώς βλέπετε, ή μεγάλη γιορτή της χριστιανο- σύνης, έμπνέει σ' όλους τούς ανθρώπους, όλων τών χωρών, έθιμα χαράς, άνθρωπιάς και αγάπης.

A.B.

11

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Τῆς Μ. ΠΡΩΤΟΓΕΡΙΑΝ

8

Εἰς ἀπὸ τοὺς κυριωτέρους σκοποὺς τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, προβλεπόμενος ἀπὸ τὸ Καταστατικόν του, εἶναι ἡ ἐκπαίδευσις διπλωματούχων καὶ ἐθελοντῶν νοσοκόμων, πρὸς παροχὴν νοσηλευτικῆς περιθάλψεως εἰς τραυματίας καὶ ἀσθενεῖς, τόσον εἰς πολεμικὰς ὅσον καὶ εἰς εἰρηνικὰς περιόδους.

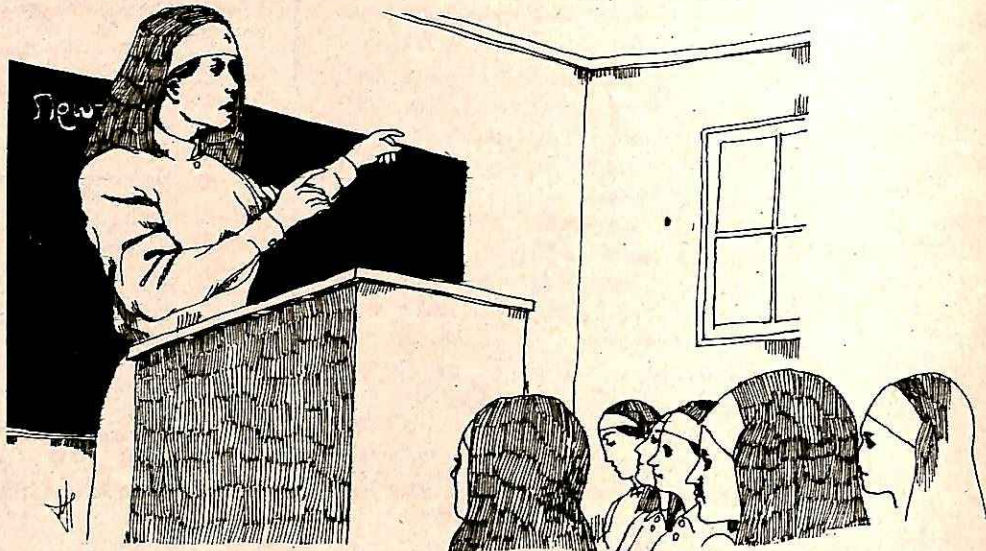
Ἐνάρξεις ἐκπαιδεύσεως ἐθελοντῶν νοσοκόμων ἔγινε κατὰ τὸ ἔτος 1911 καὶ αἱ τότε ἐκπαιδευθεῖσαι προσέφεραν πολυτίμους ὑπηρεσίας κατὰ τοὺς Βαλκανικοὺς πολέμους 1912-13, τόσον εἰς τὰ συσταθέντα ὑπὸ τοῦ Ε.Ε.Σ. Χειρουργεῖα Μετώπου, ὅσον καὶ εἰς τὰ Νοσοκομεῖα Ἀθηνῶν, Θεσσαλονίκης, Ἰωαννίνων καὶ ἄλλων πόλεων. Μετὰ τρία ἔτη ἰδρύθη ἡ Σχολὴ Ἐπικούρων Ἀδελφῶν Νοσοκόμων Ε.Ε.Σ. καὶ αὕτη πρὸς ἐκπαίδευσιν Ἐθελοντῶν. Τὸ Σῶμα Ἐθελοντῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ε.Ε.Σ. ἀριθμεῖ σήμερον 11.000 μέλη, ἀσκούντα τὸ ὑψηλὸν ἀνθρωπιστικὸν λειτουργημὰ των με ἀφοσίωσιν φθάνουσιν μέχρις αὐτοθυσίας, ὅπως μαρτυροῦν αἱ δεκάδες τῶν Ἀδελφῶν ποὺ ἔπασαν θύματα τοῦ καθήκοντος εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν καὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν μέτωπον.

Τὸν Νοέμβριον τοῦ 1922 ἰδρύθη ἡ Σχολὴ Διπλωματούχων Ἀδελφῶν Νοσοκόμων Ε.Ε.Σ. ἡ ὁποία προήχθη πρὸ τετραετίας εἰς Ἀνωτέραν Σχολήν, με αὔξησιν τῆς φοιτήσεως ἀπὸ 3 εἰς 4 ἔτη. Ἀπὸ τὴν Σχολήν αὐτήν, στεγαζομένην ἀπὸ τοῦ 1954 εἰς μεγαλοπρεπὲς κτίριον, ἀνεγερθὲν με δωρεὰν τοῦ Μεγάλου Εὐεργέτου τοῦ Ε.Ε.Σ. κ. Ἀθη-

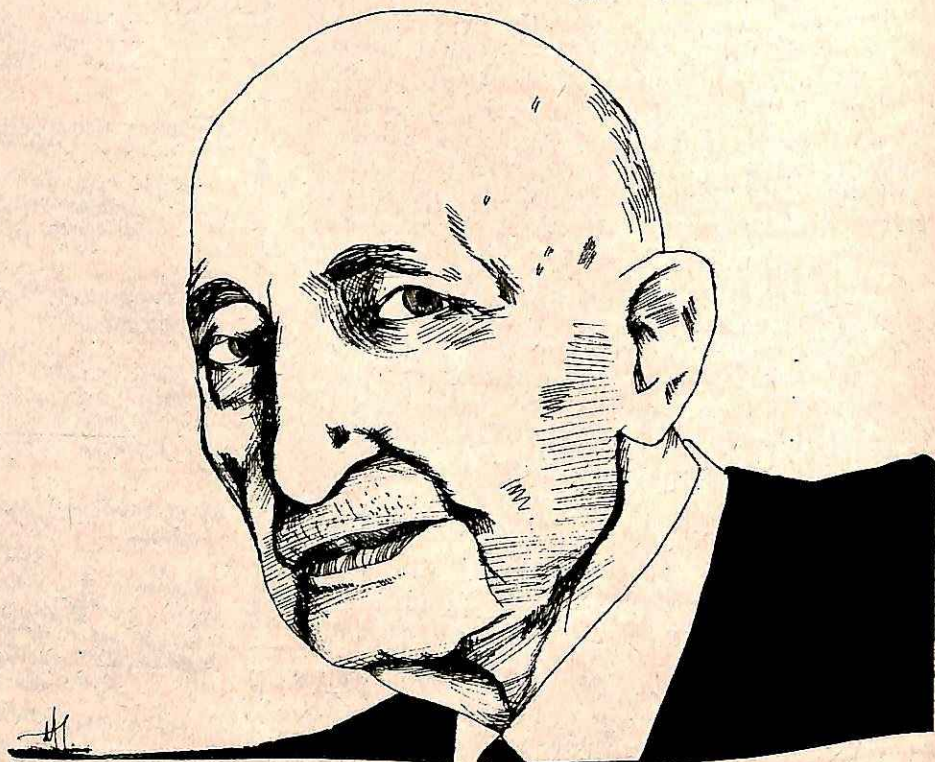
ΔΡΑΚΟΠΟΥΛΕΙΟΣ ΣΧΟΛΗ ΝΟΣΟΚΟΜΩΝ

νοδώρου Δρακοπούλου, ἔχουν ἀποφοιτήσει ἕως τώρα 1.614 Διπλωματοῦχοι τῶν ὁποίων αἱ ὑπηρεσίαι τόσον εἰς τὰ Νοσοκομεῖα τοῦ Ε.Ε.Σ. καὶ εἰς

ἄλλα νοσηλευτικὰ ἱδρύματα, ὅσον καὶ ὡς Διδασκούς ὑπῆρξαν καὶ εἶναι ἀνεκτίμητοι. Εἰς τὴν Σχολήν φοιτοῦν σήμερον 177 σπουδαστρίαι.

Μὲ ἐκπαίδευσιν Ἐθελοντῶν ἤρχισεν ἡ συγκρότησις τοῦ Σώματος τῶν Ἑλληνίδων Ἀδελφῶν. Δεκάδες Διπλωματούχων πυκνῶνουν κάθε χρόνον τὰς τάξεις τοῦ Σώματος.

Ὁ Μέγας εὐεργέτης τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ Ἀθηνόδορος Δρακόπουλος

Ἑλένη Τσάλλη

Ἰουλίττα Ἀνδρεάδου

Ελένη Μητροπούλου

Θάλεια Λεκού

Καίτη Βαφειάδου

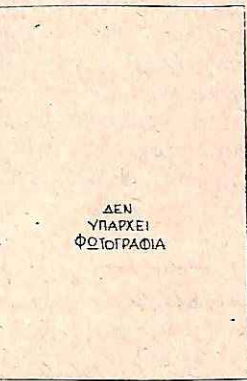
Ἄννα Ραυτοπούλου

Λουκία Κυριακοῦ

Καλλιόπη Κρασά

Βασιλική Ζουρίδου

Ἑλένη Καλογερίδου

Καλλιόπη Γιουλούντα

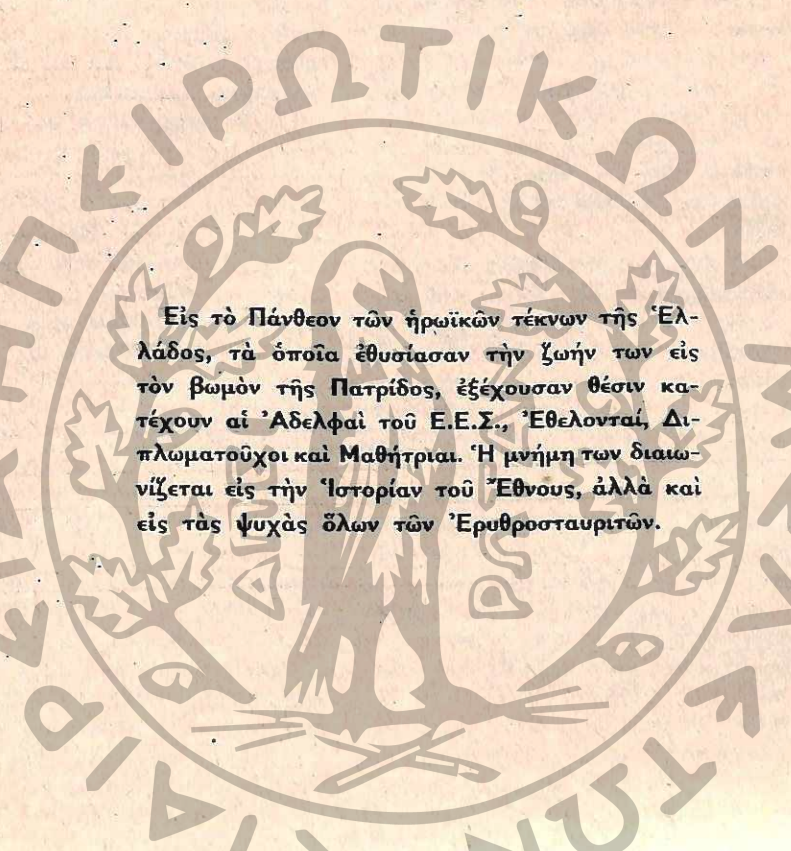
Ἀναστ. Εὐφραιμίδου

Ἑλ. Παρασκευοπούλου

Πολύμνια Καμάρα

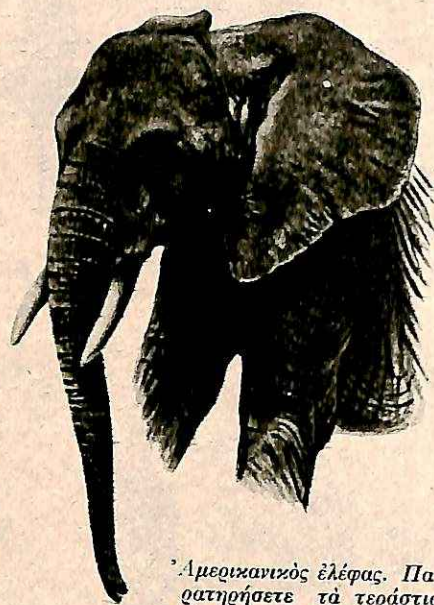
Εἰς τὸ Πάνθεον τῶν ἡρώϊκων τέκνων τῆς Ἑλλάδος, τὰ ὁποῖα ἐθυσίασαν τὴν ζωὴν των εἰς τὸν βωμὸν τῆς Πατρίδος, ἐξέχουσιν θέσιν κατέχουν αἱ Ἀδελφαὶ τοῦ Ε.Ε.Σ., Ἐθελονταί, Διπλωματοῦχοι καὶ Μαθήτριά. Ἡ μνήμη των διαβίβεται εἰς τὴν Ἱστορίαν τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν Ἐρυθροσταυριτῶν.

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΘΗΛΑΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΤΡΟΠΙΚΩΝ ΔΑΣΩΝ

Μέσα στα πυκνά δάση της τροπικής ζώνης της γης δεν ζουν μονάχα πολλά είδη από πολύχρωμα πουλιά και δενδρόβια θηλαστικά. Μέσα στα δάση αυτά, πάντα όμως κοντά σε λίμνες ή ποταμούς που τα διασχίζουν, ζουν και τα μεγαλύτερα θηλαστικά, που υπάρχουν σήμερα επάνω στην ξηρά!

Στα θηλαστικά αυτά ανήκει πρώτα - πρώτα ο ελέφας, πού, όπως ξέρομε, είναι το μεγαλύτερο χερσαίο θηλαστικό της εποχής μας. Του ζώου αυτού υπάρχουν δυο είδη: ο αφρικανικός και ο ασιατικός ελέφας. Τα δυο αυτά είδη, αν και φαίνεται ότι κατάγονται από το ίδιο είδος, που έζησε πριν από πολλές χιλιάδες χρόνια, όμως παρουσιάζουν σημαντικές διαφορές μεταξύ των, τόσο στα χαρακτηριστικά των όσο και στις συνήθειές των. Ο αφρικανικός ελέφας είναι κυρίως ζώο της σαβάνας, των μεγάλων δηλαδή πεδιάδων, όπου φυτρώνει αφθονο το χορτάρι στην περίοδο των βροχών. Αντίθετα ο ασιατικός ελέφας - που λέγεται και ινδικός, γιατί σήμερα ζή μονάχα στις Ινδίες και τα γειτονικά νησιά - ζή αποκλειστικά μέσα στα δάση. Πάντως, θα πρέπει να αναφέρουμε ότι υπάρχει και ένα υπο-είδος του αφρικανικού ελέφαντα, που είναι δασόβιος.

Ο αφρικανικός ελέφας είναι πιο μεγαλόσωμος. Το μήκος του σώματός του από την άκρη της προβοσκίδας του ως στην άκρη της ουράς του φθάνει τα 7 μέτρα. Από αυτά 2 μέτρα περίπου είναι η προβοσκίδα και 1 1/2 η ουρά. Το ύψος του στους ώμους φθάνει μέχρι 3,70 μέτρα (σχεδόν όσο ύψος έχει ένα ισόγειο σπίτι) και το βάρος του τους 7 τόνους. Τα αυτιά του είναι πελώρια - 1,80 μήκος με 1,50 πλάτος - και όταν τα απλώσει σε στιγμή θυμού ή όταν θέλει να αφουγκραστεί καλύτερα, θα έλεγε κανείς πως κάποια βάρκα έχει ανοίξει το πανί της στον αέρα. Οι χαυλιόδοντες του αφρικανικού ελέφαντα είναι πιο μεγάλοι και κυρτοί, γυριστοι προς τα επάνω, ή προβοσκίδα του πιο μακριά και ή ράχη του πιο καμπυλωτή.

Αμερικανικός ελέφας. Παρατηρήστε τα τεράστια αυτιά του, που αχνίζουν από την κορυφή της κεφαλής του.

Ο ινδικός ελέφας είναι πιο μικρόσωμος: σπανίως το ύψος του φθάνει τα 3 μέτρα και το βάρος του 5-5,50 τόνους. Οι χαυλιόδοντές του είναι πιο μικροί και σχεδόν ευθείς, και καμιά φορά λείπουν τελείως. Τα αυτιά του είναι επίσης μικρότερα.

Οι θηλυκοί ελέφαντες και των δύο ειδών είναι αρκετά μικρότεροι από τους αρσενικούς.

Είτε όμως στην Ασία είτε στην Αφρική ζουν οι ελέφαντες, πάντοτε ζουν κοντά στο νερό. Όχι μόνο γιατί όπου υπάρχει νερό είναι και ή τροφή αφθονότερη, αλλά και γιατί ο ελέφας έχει κάθε μέρα ανάγκη από μεγάλες ποσότητες νερού. Πρώτα - πρώτα ο ελέφας έχει ανάγκη να κάνει πολλές φορές την ημέρα μπάνιο. Και τουτό άφ' ενός μόν για να δροσίζεται μέσα στη μεγάλη ζέση και άφ' ετέρου για να απαλλάσσεται από τα διάφορα παράσιτα, που ζουν επάνω στο δέρμα του και τον καταταρνανούν με τα τιμωπήματά τους. Έξ άλλου ο ελέφας χρειάζεται πολύ νερό για να χορταίνει τη δίψα του. Κάθε φορά που πιβ πίνει περί τα 200 λίτρα. Το νερό αυτό το ρουφά με την προβοσκίδα του, ή οποία χωρεί ίσαμε 10 κιλά, και ύστερα το αδειάζει φυσώντας μέσα στο στόμα του και το καταπίνει. Δεν μπορεί λοιπόν

ο ελέφας να ζήση μακριά από αφθονο νερό. Δεν πίνει όμως μόνο τεράστιες ποσότητες νερού ο ελέφας. Χρειάζεται καθημερινώς και τεράστια ποσότητα τροφής. Υπολογίζεται ότι ένας ανεπτυγμένος ελέφας χρειάζεται 500 κιλά τροφή την ημέρα. Αποτελείται δέ ή τροφή του από χορτά, φύλλα, κλαδιά και φλούδες δένδρων, υδρόβια φυτά. Την τροφή αυτή τη μαζεύει με την προβοσκίδα του, την κάνει δεμάτι και τη φέρνει στο πελώριο στόμα του, όπου κυριολεκτικά την αλέθουν οι τεράστιοι τραπεζίτες του.

Κοπτήρες ο ελέφας δεν έχει. Κυνόδοντες δεν έχει ή μάλλον, όπως λένε οι φυσιοδίφες, φαίνεται ότι οι κυνόδοντές του έχουν μετασχηματισθ ή σε χαυλιόδοντες. Όσο για τους τραπεζίτες του, αυτοί, όπως είπαμε, είναι τεράστιοι. Έχουν πλάτος 10-12 πόντους και μήκος 30-40. Η επιφάνεια των τραπεζιτών αυτών δεν είναι επίπεδη: έχουν εγκάρσιες αυλακώσεις, όπως περίπου οι μυλόπετρες των παλαιών ανεμομύλων και νερομύλων, ώστε είναι ικανοί να αλέθουν κυριολεκτικά και την πιο σκληρή φυτική τροφή.

Τα δόντια αυτά δεν είναι μονόκομματα, σχηματισμένα από ένα κόκκαλο, όπως είναι οι τραπεζίτες του ανθρώπου και των άλλων ζώων. Αποτελούνται από μεγάλα κομμάτια, σαν φέτες θα μπορούσαμε να πούμε, και είναι πολύ στερεά νάλλημένα το ένα με το άλλο. Κάθε φορά μέσα στο στόμα του ελέφαντα υπάρχουν τέσσερις τραπεζίτες, ένας στην επάνω και ένας στην κάτω σιαγόνα από κάθε πλευρά. Τα δόντια αυτά τα αλλάζει ο ελέφας πέντε φορές στη ζωή του. Οι τραπεζίτες δηλαδή αυτοί σιγά - σιγά φθείρονται. Όσο προχωρεί ή σιγά φθείρονται, πίσω από κάθε τραπεζίτη φυτρώνει καινούργιος, ο οποίος σπρώχνει τον παλιό προς τα εμπρός. Από κάθε τραπεζίτη, όταν φθαρή αρκετά, πέφτει ένα - ένα κομμάτι, μια φέτα όπως είπαμε, όπου να πέσει ολόκληρο. Στη θέση του να μένει ο καινούργιος, για να αντισταθεί κι αυτός με τη σειρά του, όπου να φυτρώνουν όλοι - 24 τον αριθμό. Όταν και οι τελευταίοι τραπεζίτες φθαρούν και ο ελέφας δεν είναι πια ικανός να μαζεύει τροφή του, το ζώο είναι καταδικασμένο σε θάνατο από ασιτία.

Πολλοί ελέφαντες τότε μένουν

πια μόνιμα κοντά σε λίμνες ή ποταμούς και προσπαθούν να συντηρηθούν με υδρόβια φυτά, που είναι βέβαια πιο τρυφερά και πιο μαλακά από τα κλαδιά και τις φλούδες. Όπως δέποτε όμως το τέλος πλησιάζει πια. Άλλωστε όταν ο ελέφας χάσει και τα τελευταία δόντια του είναι πια γέρος. Και ο γερασμένος ελέφας ξεχωρίζει όπως και ο γερασμένος άνθρωπος. Το δέρμα του είναι ξεραμένο, τα μάτια του βαθουλωμένα, τα μάγουλά του σχηματίζουν λακκούβες, ολόκληρο το σώμα του είναι αδύνατο, λιπόσαρκο. Έχει δά και αρκετά χρόνια στην πλάτη του, ίσως 80 και περισσότερα.

Εκτός από τους ελέφαντες, στα τροπικά δάση ζή και ένα άλλο είδος ζώου, ο τάπιρος. Ενώ όμως οι ελέφαντες ζουν μόνο στην Ασία και την Αφρική, ο τάπιρος ζή στην Ασία και την τροπική ζώνη της Αμερικής.

Στην εμφάνισι ο τάπιρος μοιάζει με μεγαλόσωμο χοίρο, αλλά και με τον ελέφαντα, γιατί έχει και αυτός προβοσκίδα. Με τη διαφορά ότι ή προβοσκίδα του ταπίρου είναι πολύ μικρή, μόλις εξέχει λίγο πιο πέρα από το στόμα του. Είναι όμως πολύ ευκίνητη, όπως και του ελέφαντα.

Οι τάπιροι είναι ζώα δειλά, νυκτόβια, που μένουν διαρκώς μέσα στο δάσος, πάντα κοντά σε αφθονο νερό. Είναι εξαιρετικοί κολυμβητές, αγαπούν δέ ιδιαιτέρως τα υδρόβια φυτά, με τα οποία τρέφονται.

Ο αμερικανικός τάπιρος έχει χρώμα σκούρο και πυκνή χείτη στη ράχη του, όμοια περίπου με τη χείτη του αγριόχοιρου. Αντίθετα ο ινδικός τάπιρος έχει κοντό και αραιό τρίχωμα, διακρίνεται δέ εύκολα. Όλο του το σώμα έχει χρώμα μαύρο γυαλιστερό σαν τον έβενο και μόνο από την αρχή της ράχης ως πίσω στα καπούλια και στα πλάγια της κοιλιάς είναι κάτασπρος, σαν να τον έχη σκεπάσει κανείς με μαν λευκή κουβέρτα. Το παράδοξο δέ είναι ότι οι μικροί τάπιροι έχουν χρώμα σκούρο, ομοιόμορφο σε όλο το σώμα. Και μόνο όταν ενηλικιωθούν παίρνουν την όριστική φρεσινά τους.

Ίσως στα μεγάλα θηλαστικά των τροπικών δασών θα έπρεπε να αναφέρουμε το ρινόκερο και τον ίππο-

πόταμο, γιατί και τα δυο λογαριάζονται ανάμεσα στα μεγαλύτερα θηλαστικά της ξηράς. Όμως και τα δυο δεν ζουν μέσα στα δάση. Ο μόν ρινόκερος ζή μόν κοντά στο

δάσος, αλλά όχι μέσα σ' αυτό. Ο δέ ίπποπόταμος περνά το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του μέσα στο νερό - στις λίμνες και τους ποταμούς των θερμών χωρών.

Σχεδιάστε αυτό το σκυλάκι...

...και στείλτε τό μας για να σάς πούμε τις έντυπώσεις μας

Σας φέρει να σχεδιάσετε:

Τότε, πάρτε στο χέρι σας ένα μολύβι, είτε ένα μαρκαδόρο ή χρωματιστά κραγιόνια - δέν έχει σημασία - και σχεδιάστε το σκυλάκι της εικόνας μας, προσπαθώντας να μιλήσει όσο μπορείτε περισσότερο, με την μικρογραφία του που βρίσκεται επάνω αριστερά. Φτιάξτε το σκυλάκι με χρώματα - όπως προτιμάτε. Έτσι και αν δέν κάνετε κανένα αριστούργημα, έστι κι αν το σχέδιό σας είναι άδελιο, θα σάς πούμε τις κρίσεις και συμβουλές μας. Μαζι, θα σάς στείλωμε και ένα πολυτέλες εικονογράφημένο τεύχος για τη Μέθοδο ABC, Σχεδίου - Ζωγραφικής (όλα αυτά δωρεάν και χωρίς καμιάν υποχρέωσι σας). Αρκεί να το θέλήσετε, και αυτή ή Μέθοδος θα σάς κάνει να περάσετε μέσα σε λίγες εβδομάδες από το απλό "ερασιτεχνικό σκυτάκι", στο γερό και καλοχτισμένο σχέδιο με αξιώσεις. Έπειτα θα γνωρίσετε διάφορα τεχνικά μέσα, εκφραστικά και πλασία σε απόδοσι, όπως το κόρβουνο, το παστέλ, ή σπινγκίνα, ή πέννα, ή μονόχρωμη και ή πολύχρωμη ύδατογραφία, ή γκουάς, ή έλαιογραφία κλπ. Και γρήγορα το σχέδιο θα γίνει ή καρδ της ζωής σας! Έμπρός λοιπόν! Σχεδιάστε το σκυλάκι της εικόνας και στείλτε μας αυτό το φύλλο. Θα είναι ίσως το ξεκίνημα για μι συνεννοήσιν μας, γεμάτη ενδιαφέρον και ανέλπιδες πραγματοποιήσεις. Έστωκείστε δρχ. 4 σε γραμματόσημα για έξοδα.

ΟΝΟΜΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΛ. ΗΛΙΚΙΑ

ΣΧΟΛΗ ΑΕΟ Σχεδίου - Ζωγραφικής

Αθήναι: Πανεπιστημίου 10 - τηλ. 617.811

Θεσσαλονίκη: Τομική 68 - τηλ. 232.370

Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ

ΔΩΡΑ ΣΤΟ ΧΡΙΣΤΟ

Προπαραμονή των Χριστουγέννων. Τελευταίο μάθημα στα σχολεία πριν κλείσουν για τις χριστουγεννιάτικες διακοπές. Γι' αυτό ο δάσκαλος της τετάρτης έπωφελήθηκε να τους μιλήσει για όλα όσα έγιναν στις θαυμαστές εκείνες μέρες. Τους μίλησε για τη σπηλιά όπου γεννήθηκε ο Χριστός. Για τους φτωχούς ποιμένες, που ήρθαν να προσφέρουν στο νεογέννητο ένα κατάλευκο άρνάκι. Για τους Μάγους, πανίσχυρους άρχοντες, που ταξίδεψαν από χώρες μακρινές με καραβάνι δλόκληρο για να πάνε να προσφέρουν χρυσάφι, σμύρνα και λιβάνι στο παιδί της Παρθένας. Τους έδειξε μάλιστα και δυο - τρεις έγχρωμες φωτογραφίες από πίνακες σπουδαίων ζωγράφων, που παρίσταναν την Προσκύνησι των Μάγων.

Ο Άριστείδης, δεκάχρονος πιτσιρίκος, θαμπώθηκε βλέποντας στις εικόνες τους Μάγους με τις βαρύτιμες χρυσοστόλιστες φορεσιές, γονατισμένους μπροστά στο θείο Βρέφος, να του προσφέρουν με σεβασμό τα δώρα τους. Παρέκει ήταν ζωγραφισμένοι οι βοσκοί κ' εύλαβικά σκυμμένοι κρατούσαν στην άγκυλιά το άρνάκι, που Του είχαν φέρει.

Τι τιμή αλήθεια αξιώθηκαν όλοι εκείνοι... συλλογιόταν. Χρόνια και χρόνια πέρασαν κι ακόμα τους θυμόμαστε.

Πόσο θάθελε ο Άριστείδης ναταν κ' εκείνος ένας απ' αυτούς, που πλησίασαν τον Χριστό και να Του προσφέρη... Τι να προσφέρει; Τι είχε τάχα αξιο για δώρο στον μικρό Χριστό;... Τι κρέμα, αλήθεια, ν' άργήσει τόσο να γεννηθί! "Αν ζούσε τότε θα Του πήγαινε κ' εκείνος κάποιο χάρισμα, γιατί πολύ

Τον αγαπούσε. "Έτσι θα τον μνημόνευαν στους αιώνες μαζί με τους ποιμένες και τους Μάγους.

Αυτά συλλογιότανε καθώς βοηθούσε τη μητέρα του να στήσει κάτω από το δέντρο τη φάτνη όπου ήταν ξαπλωμένο το Βρέφος και δεξόζερβα του το βόδι και το γαϊδούρι, που τον ζέσταιναν με την πνοή τους.

— Άκόμα και τα ζώα του πρόσφεραν κάτι, συλλογίστηκε ο Άριστείδης, ενώ τα τοποθετούσε στην κατάλληλη θέση.

Έπειτα πρόσθεσαν τους ποιμένες, και τελευταίους, κοντά στην είσοδο της σπηλιάς, γονατιστούς τους τρεις Μάγους με τα πολύτιμα δώρα τους.

Είχε νυχτώσει πιά. Άναψαν τα μικρά πολύχρωμα φωτάκια του δέντρου, έστησαν το κεντρικό φώς και η μητέρα πήγε στην κουζίνα ν' αποτελειώση τα γλυκά για την γιορτή.

Ζαρωμένος στον καναπέ με το βλέμμα καρφωμένο στο φωτισμένο δέντράκι το δεκάχρονο άγόρι, συλλογιότανε: Μέσ' στο μυαλό του οι ίδιες πάντα σκέψεις, τριγύριζαν επίμονα από το πρωί. Πόσο σπουδαίοι, μά προ παντός πόσο εύτυχισμένοι αυτοί οι λαμπροστόλιστοι άρχοντες που πήγανε να προσκυνήσουν τον Χριστό!... Τι θείο χάρισμα τους δόθηκε ν' αξιωθούν να Του προσφέρουν κάτι ευπρόσδεκτο...

Ενώ όλ' αυτά είχε στο νοῦ του, τα φῶτα του δέντρου δυνάμωσαν. Το χάρτινο σπήλαιο μεγάλωσε... Μεγάλωσε τόσο, ώστε θα έλεγε κανείς πως ήταν από πέτρα. Και μια γλυκειά απόκοσμη μουσική σάν από μακρινούς ύμνους άγγέλων έφτασε ως τ' αυτιά του παιδιού.

Ξάφνου ο βοσκός που κρατούσε στην άγκυλιά του το άρνάκι για το θείο Βρέφος, στράφηκε, προχώρησε και πλησίασε τον Άριστείδη.

— Γιατί δεν προσφέρεις κ' εσύ στον Χριστό, όπως έμεις, την ημεράδα και την αθωότητα του άρνιου; του είπε. Αυτή δεν είναι δύσκολο να την αποκτήσης.

— Μά είναι αυτά αξια δώρα για Έκείνον; μουρμούρισε ο Άριστείδης.

— Αὐτὰ ζητᾶ από όλους μας, άπάντησε ο βοσκός και περπατώντας χάθηκε μέσα στη σπηλιά.

Τώρα γεμάτος μεγαλοπρέπεια φάνηκε ναρχεται ένας άντρας με στέμμα στο κεφάλι και μακρυά βασιλική πορφύρα στολισμένη με χρυσά σειρήνια. Κάσπερα γένια έφταναν ως το στῆθος του και στα χέρια του κρατούσε ένα μεγάλο σβῶλο χρυσάφι. «Εί- χέρια του κρατούσε ένα μεγάλο σβῶλο χρυσάφι. «Εί- ναι ένας από τους Μάγους» σκέφτηκε ο Άριστείδης.

— Με λένε Βαλτάσαρ, είπε εκείνος, και σωστά μάντεψες πως ήρθα από τα βάθη της Άσίας για να προσκυνήσω το Χριστό.

— Σε ζηλεύω, μουρμούρισε το παιδί.

— Αυτό που κάνω εγώ, μπορείς να το κάνεις κ' εσύ κ α θ η μ ε ρ ι ν ῶ ς.

— Μά εγώ δεν έχω χρυσάφι για να Του χαρίσω, απολογήθηκε ο μικρός.

— Όταν στερηθῆς ένα γλυκό ή ένα ρούχο ή ένα παιχνίδι για να το δώσεις σ' ένα φτωχότερο από σένα, είναι σαν να προσφέρεις στον Χριστό ένα βῶλο χρυσάφι μεγαλύτερο από αυτόν εδώ. Γιατί οι φτωχοί είναι τα αδέρφια Του κι ό,τι χαρίζεις σ' εκείνους

το χαρίζεις σ' Εκείνον τον ίδιο. Αυτή τη σημασία έχει το χρυσάφι που Του φέρνω.

Κάτι θέλησε να τον ρωτήσει ο Άριστείδης, μά δεν πρόλαβε γιατί ο Βαλτάσαρ είχε κιόλα προχωρήσει μέσα στο σπήλαιο. Τώρα στη θέση του, αφού, πήδησε από το άρβυκό χρυσοχάμouro άλογό του, φάνηκε ναρχεται ένας μαῦρος στολισμένος με περιδεραια από πολύτιμα άστραφτερά πετράδια και στέμμα από φτερά στρουθοκαμήλου. Ήταν ίδιος κι απαράλλακτος με τον δεύτερο Μάγο σὲ μιάν από τις εικόνες, που το ίδιο πρωί είχε δείξει ο δάσκαλος στην τάξη του Άριστείδη.

Είμαι ο Μελχιόρ, του εξήγησε ο μαῦρος πρίγκη- πας. Φέρνω στον Χριστό σμύρνα... πρόσθεσε δεί- χνοντας το κουτί, που κρατούσε. Ξέρεις τί είναι η σμύρνα;

— Όχι, έγινε με το κεφάλι του το παιδί.

— Είναι βάλσαμο άρωματικό, που κλείνει τις πλη- γές, ναρκώνει τους πόνους και έμποδίζει τη σαπίλα.

— Ω! τί θαυμαστό, τί σπάνιο δῶρο! έκανε ο Ά- ριστείδης άκούοντας τις ιδιότητες της σμύρνας. Κα- λότυχος εσύ αφού είσαι ικανός να κάνεις τέτοια άτί- μητη προσφορά στο Χριστό μας.

— Μπορείς εύκολα κ' εσύ να Του δώσης παρόμοιο δῶρο.

— Εγώ; Ποῦ και πως να το βρω;

— Όταν ζητήσης ν' άνακουφίσης κάποιον πόνο γύρω σου.

— Δεν καταλαβαίνω.

— Λογάριασες πόσοι κατάκοιτοι χρειάζονται λίγη συντροφιά; Πόσοι λυπημένοι διψούν για μερικά έν- θαρρυντικά λόγια; Πόσοι έρημοι λαχταρούν για λίγη ανθρώπινη ζεστασιά; Ξέρεις τί άνακούφισι είναι να διαβάσης σ' έναν τυφλό, να βοηθήσης έναν κουρα- σμένο, να περιποιηθῆς έναν άρρωστο, να έξυπηρε- τήσης ένα σακάτη; Κάθε φορά που κάνεις μια πα- ρόμοια πράξη, προσφέρεις σμύρνα στον Χριστό.

Στράφηκε ο μαῦρος πρίγκηπας και προχώρησε μέσα στη σπηλιά ενώ ταυτόχρονα φάνηκε να πλη- σιάζει τρίτος άρχοντας φορώντας άσπρη χλαμίδα από λινό δλοκέννητο. Πάνω από το ψηλό του μέτωπο μια ταινία έδενε τα σγουρά μαλλιά του και μαῦρα στρογγυλά γένια τριγύριζαν το εύγενικό, λευκό πρό- σωπό του.

— Σίγουρα είσαι Έλληνας, έκανε ο Άριστείδης πούχε δῆ τόσα και τόσα άγάλματα.

Έκείνος δεν του άπάντησε. Στάθηκε μόνο μια στιγμή κι άρκέσθηκε να πῆ.

— Πάω να προσφέρω λιβάνι στο Χριστό. Κάνε κ' εσύ το ίδιο.

— Εγώ;... Μά δεν έχω... μουρμούρισε το παιδί.

— Λιβάνι είναι ή σκέψη ή καθαρή. Ή σκέψη, που ύψώνεται προς το Θεό. Ή σκέψη προς τα ύψηλά και τα ωραία. Ή σκέψις ή λυτρωμένη από κάθε κακία, κάθε συμφέρον, κάθε ταπεινότητα. Όποιος σκέπτεται έτσι, προσφέρει θυμίαμα στο Θεό.

Ο Μάγος χάθηκε. Το σπήλαιο ξαναμίκρυνε. Το φῶς λιγόστεψε. Απομένιναν μόνο τα λαμπάκια του δέντρου κι ο Άριστείδης άναρωτιόταν αν ήταν αλή- θεια ή όνειρο όσα είδε.

Ο θρησκευτικός λυρισμός

«Και ποιμένες ἦσαν άγραυλοῦντες»

Τῶν οὐρανίων στρατιῶν οἱ Ἀγγέλοι
« ἄσματα, ἀλλούς ποιμένων σταματᾶνε»,
καὶ στῇ σπηλιᾷ «άγραυλοῦντας» δὴγᾶνε
τὸν Ἥλιο νὰ δοξάσουν πὺν ἀνατέλλει.

«Χαρᾶς τὸν γλυκασμὸν ραίνει ἡ νεφέλη»,
κι ὄρη, ποτάμια, δάση ἠχολογᾶνε:
«Χριστὸς ἐτέχθη», ὁ Κύριος, πὺν θά 'ναι
«τὸ ἀληθινὸ στὰ κλήματά του ἀμπέλι».

Ω, τοῦ σπηλαίου παρὰδοξα! τιμὴ σου
ὅ,τι ἄνομο γιὰ σέ, Μῆτερ, θωροῦσαν,
στὸ διάβα τῆς σπηλιᾶς, οἱ σύντροφοί σου.

Καὶ τῇ στιγμῇ πὺν οἱ αἰῶνες λαχταροῦσαν,
αὐτοὶ ταπεινωμένοι ἀναφωνοῦσαν:
Ἐλεος, Παναγία, ἀπ' τὸ παιδί σου.

ΘΕΟΔ. Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ΕΜΜΕΤΡΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΤΕ ΤΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑΤΑ

ΜΗΝ ΑΓΓΙΖΕΤΕ ΠΟΤΕ ΤΟΥΦΕΚΙ

Δυὸ ἀδελφάκια παίζανε με τ' ὄπλο τοῦ μπαμπᾶ τους.
Ήταν στὸ σπῆτι μόνα τους, τὸ βρήκανε μπροστὰ
τους,

τὸ πήρανε κι ἀρχίσανε νὰ τὸ ἐπιθεωροῦνε,
γιὰ νὰ μαντέψουνε τὸ πῶς μ' αὐτὸ πουλιὰ χτυποῦνε.
Μὰ ξάφνου ὁ μεγαλύτερος πιάζει τὴ σκανδάλη,
καὶ μπᾶμ!.. ἡ σφαῖρα τὸ μικρὸ τὸν βροῖσκει στὸ
κεφάλι.
Δοιπὸν ποτέ, παιδάκια μου, τουφέκι μὴν ἀγγίζετε.
"Όχι, ποτέ - ποτέ - ποτέ! Νὰ τὸ θυμᾶστε αὐτό!
Γιατὶ ἐκεῖ πὺν ἄσφαιρο, μικρὰ μου, τὸ νομίζετε,
ξάφνου μπορεῖ νὰ πάθετε δυστύχημα φριχτό...

Ο ΠΑΠΟΥΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΣΑΣ

ΟΙ ΠΑΤΑΤΕΣ

Μικρούς, μεγάλους ὠφελοῦν καὶ γέροντας ἁκόμα,
κ' εἶναι συγχρόνως καὶ τροφή εὐχάριστη στὸ στόμα.
Εἶναι πολὺ ὠφέλιμες,
καὶ στοὺς ἀρθρικούς,
καθὼς καὶ στοὺς παχύσαρκους
καὶ στοὺς νεφρικούς.

Μὰ νὰ προσέχη πάντοτε καλὰ καθένas πρέπει,
ἀν ἡ πατάτα εἶναι λευκή. Κι ἂν πρασινίλες βλέπη,
νὰ μὴν τὴν τρώη, νὰ τὴν πετᾷ. Γιατὶ ἡ πρασινισμένη
εἶναι — νὰ τὸ γνωρίζετε — δηλητηριασμένη.

Η ΓΙΑΓΙΑ

163 ΚΥΠΡΙΟΙ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΞΕΝΩΝΑ ΤΟΥ Ε.Ε.Σ.

Είς όλους μας είναι γνωστά τὰ δεινὰ πὺ ἐπεσώρρευσαν εἰς τοὺς ἀδελφούς μας Κυπρίους οἱ Τούρκοι εἰσβολαί : πείνα, ἀρρώστια, γκρέμισμα σπιτιῶν, ξερρίζωμα ἀπὸ τὴν γενέτειρα, θάνατος!

Ὁ Ε.Ε.Σ., ἐκτὸς τῶν ἄλλων προγραμμάτων βοηθείας πρὸς τοὺς δεινοπαθήσαντας Κυπρίους, ἔδωσε ἓνα νέον μήνυμα τῆς ἀνθρωπιστικῆς του δράσεως μὲ τὴν προσφορά φιλοξενίας εἰς διερχομένους Κυπρίους, πὺ ἤθελαν ν' ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν τόπο τῆς συμφορᾶς διὰ τὸν ἓνα ἢ τὸν ἄλλον λόγον. Κύπριοι ἐγκατεστημένοι εἰς τὸ ἐξωτερικὸν πὺ ἐσπείσαν νὰ ἐπιστρέψουν στὸ νησὶ μέσῳ Ἀθηνῶν διὰ νὰ πολεμήσουν, ἂν ἐχρειάζετο ἢ νὰ φροντίσουν γιὰ τοὺς οἰκείους τους, ἐστεγάσθησαν ἐπίσης εἰς τὸν Ξενῶνα τοῦ Ε.Ε.Σ. Ἀπὸ τίς 30 Ἰουνίου μέχρι τῆς 16 Ὀκτωβρίου ἐφιλοξενήθησαν εἰς αὐτὸν 163 Κύπριοι.

Τὸ εἰδυλλιακὸν περιβάλλον τῆς Κηφισίας καὶ ἡ οἰκογενειακὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ Ἰδρύματος συνέτειναν, ὥστε οἱ φιλοξενούμενοι νὰ ἡρεμήσουν, ν' ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τοὺς φόβους καὶ νὰ λησμονήσουν τὰς τόσας ταλαιπωρίας πὺ ὑπέστησαν. Αἱ Ἐθελονταὶ Κοιν. Προνοίας, ἡ Ὑπεύθυνος τοῦ οἴκηματος καὶ ἡ Κοινωνικὴ Λειτουργὸς τῆς ὑπηρεσίας ἐφρόντιζαν διαρκῶς διὰ τὴν ἀνετον διαμονὴν των καὶ τὴν ψυχικὴν των τόνωσιν. Λίγα ἀπλᾶ λόγια, πὺ εἰπώθησαν ἀπὸ τοὺς ἴδιους, εἶναι ἀρκετὰ γιὰ νὰ δείξουν τί ἐσημαίνει γι' αὐτοὺς ἡ προσφορά τοῦ Ε.Ε.Σ. :

— Εἴμασ' ἐδῶ σὰν στὸ σπῆτι μας...

— Ποτὲ δὲν θὰ ξεχάσουμε τὴ ζεστὴ φιλοξενίαν σας ὕστερα ἀπὸ τὴν συμφορὰ πὺ μᾶς βρῆκε...

— Θὰ γυρίσουμε μιὰ μέρα κοντὰ σας, ἀφοῦ περάσῃ ἡ μπόρα, νὰ σᾶς ξαναἰδοῦμε.

*

Η ΑΙΜΟΔΟΣΙΑ ΚΑΙ Ο Ε.Ε.Σ.
Σχόλια τοῦ Τύπου

ΑΝΘΡΩΠΙΣΤΙΚΟΝ ΚΑΘΗΚΟΝ

Ἡ ἐκστρατεία διὰ τὴν ἐθελοντικὴν αἰμοδοσίαν, τὴν ὁποίαν ὠρ-

γάνωσεν ὁ Ἑλληνικὸς Ἐρυθρὸς Σταυρὸς, θὰ πρέπει νὰ ἀποτελέσῃ μιὰν εὐκαιρίαν τὸν ὅσον τοῦ ἀνθρωπιστικοῦ τούτου θεσμοῦ. Χιλιάδες κινδυνεύοντων ἀσθενῶν — καὶ ἰδίᾳ Ἑλληνόπαιδες οἵτινες πάσχουν ἀπὸ τὴν νόσον τοῦ Κούλεῦ — ἔχουν ἐκάστοτε ἀνάγκην αἵματος, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπὸ τὰς λειτουργούσας «Τραπεζὰς» ἢ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι τὸ ἐμπορεύονται κερδοσκοπικῶς. Διότι κατὰ τέτοιο ὄχι μόνον προσβάλλει τὸ γόητρον τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας ὡς κοιτίδος χριστιανικῆς ἀλληλεγγύης, ἀλλὰ καὶ περιχέει — ὡς τονίζουσιν οἱ εἰδήμονες ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου — σοβαρωτάτους κινδύνους διὰ τὴν δημοσίαν υγείαν!

Ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς, ὁ ὁποῖος ἔχει συνυφάνει τὴν μακροχρόνιον δραστηριότητά του μὲ ἀνεκτιμήτους ἐθνικὰς καὶ κοινωνικὰς ὑπηρεσίας, ἀναμένει ὅτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν του θὰ ἀνταποκριθῶν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότεροι ἐθελονταὶ αἱμοδοταί. Καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία, ὅτι εἰς τὴν θεάρεστον αὐτὴν σταυροφορίαν θὰ διεκδικήσῃ τιμητικὸν προβάδισμα ἡ Ἑλληνικὴ νεολαία.

Ἐφημ. «ΕΣΤΙΑ» 8/11/74

*

ΣΥΓΚΙΝΗΤΙΚΗ ΠΡΟΣΦΟΡΑ

Πρὸς τὸν Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος

Εἰμαι μαθήτρια τῆς τετάρτης τάξεως Γυμνασίου Θηλέων Ἐλασσό-

νος. Αἰσθανομένη βαθεῖαν συγκίνησιν καὶ λύπην συγχρόνως διὰ τὴν ἀθλίαν κατάστασιν τῶν ἀδελφῶν μας Κυπρίων, παρακαλῶ ἐσᾶς διὰ μερίμνης σας, ἐὰν εἶναι δυνατόν, νὰ στείλετε μιὰ μαθήτρια γυμνασίου διὰ νὰ παραμείνῃ εἰς τὸ σπῆτι μας. Ἡμπορῶ νὰ προσφέρω εἰς τὴν μαθήτριαν ὅ,τι πολὺτιμο ἔχασε.

Σᾶς παρακαλῶ ἂν εἶναι δυνατόν νὰ μοῦ ἀπαντήσετε ἂν μπορῆτε νὰ ἐκπληρώσετε τὴν ἐπιθυμίαν μου.

Σᾶς εὐχαριστῶ
ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΗ ΒΑΛΙΩΤΗ

ΠΡΩΤΑΙ ΒΟΗΘΕΙΑΙ

Ὁ Σταθμὸς Πρώτων Βοηθειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ἐξυπηρετήσῃ διὰ τῶν διαφόρων Ὑπηρεσιῶν του κατὰ τὸν παρελθόντα μῆνα Ὀκτώβριον 1974 7.965 ἀσθενεῖς καὶ τραυματίας.

Οἱ ἐξυπηρετηθέντες κατὰ κατηγορίαν ἔχουν ὡς ἑξῆς :

α) Τραύματα, κατάγματα 3.417.
β) Παθολογικὰ νοσήματα 3.354. γ) Λοιπαὶ περιπτώσεις (δηλητηριάσεις, ἐγκαύματα κ.λ.π.) 1.194.

Χαρακτηριστικαὶ περιπτώσεις

Δηλητηριάσεις τροφικαί, φαρμακευτικαὶ 85. Νοσήματα κυκλοφορικοῦ συστήματος 945. Λοιμώδη νοσήματα 15. Ἐγκαύματα 103. Μεθθ 104.

Ἐλήφθη αἷμα πρὸς ἐξέτασιν ἀπὸ ὁδηγοὺς αὐτοκινήτων ὑπόπτων μέθης 6.

Παροχὴ διὰ τοῦ ἀσυρμάτου ἱατρικῶν ὁδηγιῶν εἰς ποντοπόρα πλοῖα δι' ἀσθενούντα μέλη των πληρωμάτων των 26.

Τὸ Κέντρον Αἰμοδοσίας Ε.Ε.Σ. παρέσχε δωρεὰν δι' ἀπόρους φιάλας αἵματος 640.

*

ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΡΟΣΦΥΓΩΝ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

(μέσῳ ἡμῶν)
α) εἰς χρῆμα

Αἱ Σχολαὶ τῆς Ἀμερικανικῆς Παροικίας Ἀθηνῶν 4.200 δολάρια (δρχ. 126.000).

Τὸ Β' Γυμνάσιον Θηλέων Καβάλας δρχ. 2.000.

Τὸ Δημ. Σχολ. Βρυσοῦλας Φερρών Ἐβρου δρχ. 590.

Τὸ Δημ. Σχολ. Νέου Χωρίου Ἀποκορώνου Χανίων δρχ. 600.

Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀντισκαρίου Χανίων δρχ. 400.

Τὸ Δημ. Σχολ. Βαλτοχωρίου Θεσσαλονίκης δρχ. 880.

Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀργυρᾶς Πατρῶν δρχ. 520.

Τὸ Δημ. Σχολ. Ἄνω Ζαροῦ Ἡρακλείου δρχ. 1.550.

Τὸ Δημ. Σχολ. Λογγανίου Σπάρτης δρχ. 1.202.

Τὸ Δημ. Σχολ. Πραγματεῦτης Κυνοῦρας δρχ. 300.

Τὸ Δημ. Σχολ. Δρυόπιδος Κύνου δρχ. 450.

Τὸ Δημ. Σχολ. Ἰμπρου Σφακίων Κρήτης δρχ. 715.

Τὸ Δημ. Σχολ. Κώστου Πάρου δρχ. 250.

Τὸ Δημ. Σχολ. Κουστέσας Εὐρυτανίας δρχ. 400.

Τὸ Δημ. Σχολ. Χρυσοχωράφων Σερρών δρχ. 150.

Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀμμουδιάς Πρεβέζης δρχ. 560.

Τὸ 12ον Δημ. Σχολ. Ἀγίου Δημητρίου Μπραχαμίου Ἀθηνῶν δρχ. 6.082, 50.

Τὸ 7ον Δημ. Σχολ. Ἀγίου Δημητρίου Μπραχαμίου Ἀθηνῶν δρχ. 7.326.

Τὸ Νηπιαγωγεῖον Ἀμμουδιάς Πρεβέζης δρχ. 300.

Ὁ Ἐρυθροσταυρίτης μαθητὴς 5ης τάξεως Δημ. Σχολ. Μολάων Νικ. Μπερτένης καὶ ἡ ἀδελφὴ του δρχ. 900.

Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀκροποτάμου Καβάλας δρχ. 375.

Τὸ Δημ. Σχολ. Ρόκκας Ἄρτης δρχ. 1.200.

Τὸ Γυμνάσιον Θηλέων Ἱεραπέτρας Κρήτης δρχ. 1.230 ὑπὲρ των μαθητῶν τοῦ Παγκυπρίου Γυμνασίου Νεαπόλεως Λευκωσίας.

Τὸ Δημ. Σχολ. Ἀηδοχωρίου Καρδίτσας δρχ. 600.

β) εἰς εἶδη

Αἱ Σχολαὶ τῆς Ἀμερικανικῆς Παροικίας Ἀθηνῶν 73 κόλλα με ἱματισμὸν καὶ τρόφιμα.

Τὸ Δημ. Σχολ. Μαραθῶνος Ἀττικῆς 20 κόλλα με τρόφιμα.

Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Παιανίας Ἀττικῆς 18 κόλλα με τρόφιμα.

Τὸ Δημ. Σχολ. Σταυροῦ Ἀττικῆς 2 κόλλα με τρόφιμα.

Τὸ 123ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν 7 κόλλα με σχολικὰ εἶδη.

Τὸ 26ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν 8 κόλλα με σχολικὰ εἶδη.

Τὸ 30δον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν 10 κόλλα με σχολικὰ εἶδη.

Τὸ 110ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν 4 κόλλα με σχολικὰ εἶδη.

Τὸ 60δον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν 3 κόλλα με κλινοσκεπάσματα.

Τὸ 5ον Δημ. Σχολ. Ἀθηνῶν 7 κόλλα με τρόφιμα.

Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Καλύμνου 1 δέμα με κλινοσκεπάσματα.

Τὸ 2ον Δημ. Σχολ. Στυλίδος 8 κόλλα με 105 κλινοσκεπάσματα.

Τὸ Δημ. Σχολ. Καρδαμινῶν Ἡρακλείου Κρήτης 1 δέμα με ἱματισμὸν.

Τὸ Δημ. Σχολ. Μεταλλείων Λαρύμνης 2 δέματα με ἱματισμὸν.

Τὸ 4ον Δημ. Σχολ. Δραπετσῶνας Πειραιῶς 7 κόλλα με τρόφιμα.

Τὸ 3ον Δημ. Σχολ. Δραπετσῶνας Πειραιῶς 12 κόλλα με τρόφιμα.

Τὸ 6ον Δημ. Σχολ. Πειραιῶς 73 κόλλα με τρόφιμα, ἱματισμὸν καὶ σχολικὰ εἶδη.

Τὸ 4ον Δημ. Σχολ. Μεταλλείων Λαρύμνης 2 κόλλα με 8 κλινοσκεπάσματα.

Τὸ Δημ. Σχολ. Περαχωρίου Ἰθάκης 1 δέμα με σχολικὰ εἶδη.

Τὸ Δημ. Σχολ. Κουστέσας Ἀγράφων Εὐρυτανίας 1 δέμα με ξηροὺς καρπούς.

Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Ἡλιοπόλεως Ἀθηνῶν 18 δέματα με τρόφιμα καὶ ἱματισμὸν.

Τὸ Δημ. Σχολ. Γέρακα Ἀττικῆς 28 κόλλα με ἱματισμὸν, κλινοσκεπάσματα, τρόφιμα καὶ σχολ. εἶδη.

Τὸ Νηπιαγωγεῖον Γέρακα Ἀττικῆς 15 κόλλα με τρόφιμα.

Τὸ Δημ. Σχολ. Πενταλόφου Κοζάνης 6 κόλλα με ἱματισμὸν.

Ἡ Σχολὴ «Μ. Ἀηδοποῦλου» Φιλοθέης Ἀθηνῶν 11 κόλλα με ἱματισμὸν.

Τὸ 1ον Δημ. Σχολ. Πειραιῶς 6 κόλλα με τρόφιμα καὶ 7 κλινοσκεπάσματα.

Τὸ Β' Ἀρσάκειον Γυμνάσιον Θηλέων Ἀθηνῶν 25 κόλλα με ἱματισμὸν καὶ 63 κλινοσκεπάσματα.

Τὸ 11ον Δημ. Σχολ. Νικαίας Πειραιῶς 4 κόλλα με σχολικὰ εἶδη.

Τὸ 8ον Δημ. Σχολ. Νικαίας Πειραιῶς 17 κόλλα με τρόφιμα καὶ γραφικὴν ὕλην.

Ἡ Σχολὴ Οὐρσουλινῶν Μοναχῶν Ν. Ψυχικοῦ Ἀθηνῶν 14 κόλλα με τρόφιμα καὶ 20 πακέττα με 200 χιλιόγραμμα ζυμαρικὰ.

Τὸ 11ον Δημ. Σχολ. Κερασινοῦ Πειραιῶς 8 κόλλα με τρόφιμα, κλινοσκεπάσματα καὶ γραφικὴν ὕλην.

Τὸ Δημ. Σχολ. Θεοδοσίαν Κιλκίς 1 δέμα με σχολικὰ εἶδη.

Τὰ 6ον καὶ 11ον Δημοτικά Σχολ. Καλλιθέας Ἀθηνῶν 6 κόλλα με ἱματισμὸν καὶ σχολικὰ εἶδη.

Τὸ 38ον Δημ. Σχολ. Πειραιῶς (εἰς τὴν Ε.Ε.Σ. Πειραιῶς) 55 κλινοσκεπάσματα, 177 κυτὰ γάλα, 192 κονσέρβες καὶ 1 δέμα με παιδικὸν ἱματισμὸν.

Τὸ 7ον Δημ. Σχολ. Καλλιθέας Ἀθηνῶν 1 δέμα με σχολικὰ εἶδη.

Ἐπίσης ἀπέστειλαν

Τὸ Γυμνάσιον Θηλέων Κηφισίας, διὰ τοῦ Διδ. Συλλόγου Β' Περ. Πειραιῶς, δρχ. 20.558 ἐκ μέρους τοῦ προσωπικοῦ καὶ 4.200 δρχ. ἐκ μέρους των Ἐρυθροσταυριτῶν, ὡς καὶ 35 κλινοσκεπάσματα, 620 κονσέρβες, 240 κυτὰ γάλα καὶ 50 κιλὰ τρόφιμα.

Τὸ Δημ. Σχολ. Πλατανορρεῦματος Κοζάνης, διὰ τῆς Μητροπόλεως Κοζάνης, 85 κλινοσκεπάσματα καὶ 2 δέματα με ἱματισμὸν.

Τὸ Δημ. Σχολ. Π. Ὀλβίου Ξάνθης 350 δρχ.

Τὸ 38ον Δημ. Σχολ. Πειραιῶς, διὰ τῆς Ἐπιθ. Δημ. Ἐκπαιδεύσεως Β' Περιφέρειας Πειραιῶς, δρχ. 37.396.

Τὸ Δημ. Σχολ. Στροφυλιάς Ἰστιαίας, διὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, δρχ. 17.500.

Τὸ Ράλλειον Γυμνάσιον Θηλέων Πειραιῶς, διὰ τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς, δρχ. 6.862.

Τὸ Δημ. Σχολ. Βαθυλάκκου Καρδίτσας, διὰ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος, 15 χιλιόγραμμα φασόλια.

Τὸ 6ον Δημ. Σχολ. Πόλεως Καλύμνου Δωδεκανήσου, διὰ τοῦ Διδακταλικοῦ Συλλόγου Καλύμνου, δρχ. 1.915.

Τὸ Δημ. Σχολ. Λεωνιδίου Κυνοῦρας δρχ. 2.300.

Τὸ Δημ. Σχολ. Σωληναρίου Λεβαδείας, διὰ τῆς Ἱεράς Μητροπόλεως Θηβῶν καὶ Λεβαδείας, 53 κλινοσκεπάσματα.

(Συνεχίζεται)

**

ΠΑΡΑΚΑΛΟΥΜΕ
ΜΗ ΛΗΣΜΟΝΕΙΤΕ ΟΤΙ :

1) Πρέπει νὰ συμπληρωθοῦν καὶ νὰ μᾶς σταλοῦν τὰ ταχύτερον : τὸ Γενικὸν Δελτίον ἔγγραφης τοῦ σχολείου εἰς τὸν Ε.Ε.Σ.Μ. καὶ αἱ καταστάσεις ἔγγραφης Ἐρυθροσταυριτῶν.

2) Ἐπιστροφὰι φυλλαδίων Περιοδικοῦ γίνονται δεκταὶ μόνον μέχρι τέλους τοῦ ἐπομένου μηνός : δηλ. τεύχη Δεκεμβρίου θὰ γίνονται δεκτὰ μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1975.

3) Τὰ ἐμβάσματα διὰ τὸ Περιοδικὸν νὰ μὴ στέλλονται προσωπικῶς, ἀλλὰ ἀπροσώπως : «Ἑλληνικὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Νεότητος», ὁδὸς Λυκαβηττοῦ 1.

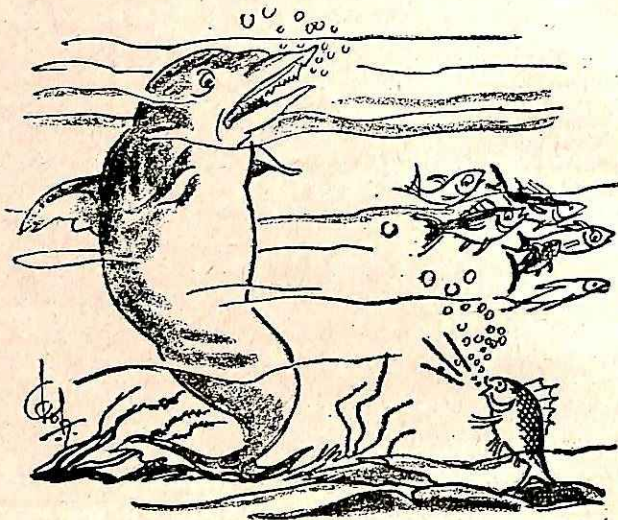
4) Πρέπει νὰ στέλλετε εἰς τὰ γραφεῖα μᾶς σύντομον περίληψιν τῆς Ἐρυθροσταυρικῆς δράσεως των μαθητῶν, διὰ νὰ δημοσιεύωμεν εἰς τὸ Περιοδικὸν καὶ νὰ ἐνημερώνωμεν σχετικῶς τὴν Γενεήν.

5) Αἱ ἀποστέλλόμεναι πρὸς δημοσίευσιν φωτογραφίαι νὰ ἀπεικονίζουσιν Ἐρυθροσταυρικὴν δράσιν καὶ νὰ εἶναι ὅσον τὸ δυνατόν παραστατικώτεραι, ὥστε ἡ ἐπεξηγήσις νὰ εἶναι σχεδὸν περιττὴ καὶ τὰ πρόσωπα νὰ φαίνονται τελείως ἀπρόσφορὰ ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν ἐκτελοῦν.

Η κοινωνία τῶν ψαριῶν μοιάζει μὲ τὴν κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. Ἀνάμεσα δηλαδή στὰ διάφορα ψάρια θὰ συναντήσῃ κανεὶς τὸ ψάρι τὸ κουτό, τὸ ψάρι τὸ ξευγανό, τὸ ψάρι τὸ θελό, τὸ ψάρι τὸ θαρραλέο, τὸ ψάρι τὸ περήφανο, τὸ ψάρι τὸ ταπεινὸ καὶ οὕτω καθεξῆς. Μὲ ἄλλα λόγια κάθε ψάρι ἔχει τὸν δικό του χαρακτῆρα, τὰ δικά του ἦθη, ὀρισμένες ὁρεγές, ὀρισμένα ἑλαττώματα.

Ὁ κοκοβιὸς τί πρᾶγμα εἶναι; Οὐ, ἀπαντοῦν μὲ γέλιο, δὲν ἔχει ταῖρι στὴν κονταμάρα. Τὸ κοντότερο ψάρι τοῦ βυθοῦ, ἀλλὰ καὶ τὸ πιὸ δειλό.

Πρέπει νὰ ξέρετε ὅτι τὰ κοντὰ ψάρια τοῦ βυθοῦ εἶναι πολὺ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἔξυπνα. Τὰ ἔξυπνα μετριούνται στὰ δάκτυλα. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ξεχωρίζει ὁ σπάρος. Λένε πὼς στὴν ἐξυπνάδα καὶ στὴν ποιηριὰ ἔρχεται στὴν ἴδια γραμμὴ μὲ τὸν κέφαλο. Ἐχει ὁμοῦς ἓνα μεγάλο ἐλάττωμα : Εἶναι φαντασμένος. Ἐχει μεγάλη ιδέα γιὰ τὸν ἑαυτὸ του. Σοῦ ἔχει ἓνα τουπέ! Καὶ μὴ ἀναιδία! Πιὸ ἐπιλασμένο πλάσμα δὲν θὰ βρῆτε μέσα σ' ὅλο τὸ βυθό. Διαρκῶς μεγαλοπιάνεται. Κάνει πάντοτε παρέα μὲ μεγάλα καὶ μὲ ὁμορφα

Κι ἂν θέλῃς παραβγαίνουμε!

Σχέδ. Φ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗ

ψόρια, με τις τσιμποῦρες πρὸ παντός, καὶ δίνει κατὰ
τραβηξιῆς στὸ δόλωμα πὺν νομίζεις πὼς τσιμπάει
κανένα ψόρι οὐκαὶ δαδάρικο. Σημειώσατε ὅτι αὐτὸς δὲν
ζυγίζει ποτὲ περισσότερο ἀπὸ διακόσια γραμμάρια.
Μὲ μιὰ λέξι, εἶναι ἓνας μεγαλομανής.

Με μια λέξη, είναι ένας μεγαλομανής.
 Ἡ μεγαλομανία του τὸν φέρνει συχνὰ σὲ δύσκολη
 θέσι. Ἐπειδὴ όμως εἶναι πολὺ ἔξυπνος κατορθώνει
 καὶ τὰ βγάζει πέρα τις περισσότερες φορές. Ἀκούστε
 λοιπὸν μιὰ ἱστορίαν ποὺ σκάρωσε στὸ δελφίνι.

Μιά μέρα ἐκεῖ πὺν τριγύριζε ὁ σπάρκος στὸ βυθό, βλέπει νὰ περνᾷ ἀπὸ κοντὰ του, τὸ δελφίνι περήφανο, καμαρωτὸ καὶ τρομερό. Τ' ἄλλα μικρότερα ψάρια τρομάξανε καὶ παραμερίσανε, μὰ ὁ σπάρκος, δὲν σάλεψε ἀπὸ τὴ θέσι του. Κι ὅχι μονάχα αὐτό, ἀλλὰ, σὰν προσπέρασε τὸ δελφίνι, ἄρχισε νὰ λῆθ σ' ἄλλα ψάρια ὅτι αὐτὸς δὲν τὸ φοβάται, γιατί εἶναι πῶς σβέλτος καὶ πῶς γρήγορος ἀπὸ κεῖνο. Τὸ ἄκουσε τὸ δελφίνι καὶ γύρισε.

—²Ε, σπάρο, ρώτησε, είσαι πιό γρηγόρος από μένα;
Τρέχεις πιό πολύ;

—Ναί, εἶπε ὁ σπάρτος, μὲ στόμφο. Τρέχω πρὸ γρηγορά καὶ ἂν θέλῃς παραβγαίνουμε.

γορα κι ἂν θέλῃς παραβγαίνουμε.
 "Ἐσκασε στὰ γέλια τὸ δελφίνι. Μωρὲ θράσος! σκέ-
 φτηξε. Ὡστόσο ὁ σπάρος εἶχε ξεσπαθώσει.

— Μάλιστα, φώναξε, αν θέλεις παραβγαίνουμε αλ-

τὴν τὴ στιγμὴ στὸ τρέξιμο καὶ βάζουμε καὶ στοί-
χημα!

Τὸ δελφίνι δέχτηκε ἀμέσως. Βάλανε τότε τὸ στοί-
χημα κι ὥρίσανε τὸ μέρος πού θὰ τρέχανε. Ὁ δρό-
μος θὰ ἦτανε δέκα μίλια, δηλαδή, πάνου - κάτου,
ἀπὸ τὸ Φάληρο ὡς τὴν ἀκτὴ τῆς Αἰγίνας. Θὰ ξεκυ-
νοῦσαν κ' οἱ δυὸ ὀλοταχῶς ἀπὸ τὸ Φάληρο κι ὅποιος
ἔφθανε πρῶτος στὴν Αἶγινα θὰ κέρδιζε τὸ στοί-
χημα.

— Ἐμπρός, εἶσαι ἔτοιμος; Ξεκινᾶμε! φώναξε τὸ δελφίνι.

— Στάσου, θά φάω πρώτα, γιά νά δυναμώσω, εἶπε
ὁ σπάρορ. Περίμενέ με.

— Σὲ περιμένω.

Φεύγει ο σπάρος μὰ δὲν πήγε νὰ φάη. Μόνο πήγε καὶ βρῆκε τοὺς ἄλλους σπάρους κ' ἐκάμανε συμβούλιο. Τί εἶπανε στὸ συμβούλιο κανεὶς δὲν ξέρει, μὰ μόλις ἐτελείωσε ἡ συνεδρίασις ὅλοι οἱ σπάροι κινητοποιηθῆκανε κι ἀραδιαστήκανε ἀπὸ τὴν ἀφετηρία ὥς τὸ τέρμα, δηλαδὴ ἀπὸ τὸ Φάληρο ἕως τὴν Αἴγινα, ἕνας ἐδῶ, ἄλλος παραπέρα, τρίτος παρακάτω καὶ οὕτω καθεξῆς σὲ μιὰ γραμμῇ, σὲ μιὰ παράταξι ἀτέλειωτη. Μόλις ἔγινε αὐτὸ, γύρισε ὁ σπάρος στὸ δελφίνι καὶ τοῦ λέει : Εἶμαι ἔτοιμος.

Ὁ ἀγώνας ἄρχισε μὲ πείσμα. Δρόμο ὁ σπάρτος, δρόμο τὸ δελφίνι. Τραβούσανε καὶ οἱ δυὸ ὀλοταχῶς γιὰ τὴν Αἴγινα καὶ ἄφριζε ἡ θάλασσα στὸ πέρασμά τους. Σὲ μιὰ στιγμή στρέφει τὸ δελφίνι νὰ δῇ τί κάνει ὁ σπάρτος. Κοιτάζει μὰ δὲ τὸν βλέπει. Οὐ, σκέφτηκε, τὸν ἄφησα πίσω. Μὰ γιὰ νὰ βεβαιωθῇ καλύτερα τοῦ βνάζει μιὰ φωνή.

—“Ε, σπάρο! Ποῦ εἶσαι, σπάρο!

—Ε, σπάρο! Που είσαι, σπάρο;
Τότε από μπροστά ακούστηκε άλλη φωνή.

— Έδω είμαι. Μπροστά πάω!

Ὡ διάβολε, εἶπε μέσα του τὸ δελφίνι. Αὐτὸς μὲ προσπερνάει μέχρις ὥρας. Ἄς πάρω δρόμο! Καὶ βάζει τὰ δυνατὰ του καὶ φεύγει σὰν σίφουνας. Κ' ἀφήνει πίσω του θάλασσα καὶ στεριά καὶ γοργοτάξιδα πλεούμενα. Σὲ μιὰ στιγμή κοντοστέκει καὶ ξαναφωνάζει :

— Σπάρο, σπάρο!

— Σπάρο, σπάρο!
Καὶ πάλι ἡ ἴδια φωνὴ ἔρχεται ἀπὸ τὸ πέλαγος :

— Μπροστά πάω!

Φουρχίζεται τὸ δελφίνι καὶ ἐντείνει τὴν προσπάθειά του. Δὲν τρέχει πιά, πετάει ἀπάνω στὰ κύματα. Καὶ ξαναφωνάζει.

— Σπάρο, σπάρο!

Καὶ πάλι τὴν ἴδια ἀπάντησι λαβαίνει.

— Μπροστά πάω!

— Μπροστά πᾶν!

Δέκα φορές ἔγινε αὐτὸ κ' εἶχε φανῇ πᾶν κοντὰ ἡ στεριά, ἡ Αἴγινα, τὸ τέρμα. Καὶ πάλι φωνάζει τὸ δελφίνι καὶ πάλι τὴν ἴδια ἀπάντησι λαβαίνει. Μὰ αὐτὴ τῇ φορὰ ἡ φωνὴ τοῦ σπάρου ἐρχόταν ἀπὸ τὴν παραλία, ἀπὸ τὴν ξηρά, ἀπὸ τὸ τέρμα, ἀπὸ τὸ σημεῖον . . . Κ' ἔτσι ὁ πού ἐκλεινε ἡ παραταξὶς τῶν σπάρων . . . Κ' ἔτσι ὁ σπάρος εἶχε τερματίσει πρῶτος κ' ἐκέρδισε τὸ στοίχημα. Τότε τὸ δελφίνι δὲν ἄνθεξε. Ἔσκασε τὴν ἴδια στιγμὴν ἀπ' τὸ πολὺν τὸ τρέξιμον καὶ ἀπὸ τὴν σύγχυσίν του.

Λόγω τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν καὶ τοῦ δημοψηφίσματος ὁ Ἐρασμός τῶν λήγοντας ἔτους ἐγκρίσει τοῦ Ὑπουργείου Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν, ἀνεβλήθη καὶ θὰ ἐνεργηθῇ τὴν 8, 9 καὶ 10 Ἰανουαρίου 1975 εἰς Ἀθήνας, 9 Ἰανουαρίου εἰς Πειραιᾶ καὶ τὰς ἐπαρχιακὰς πόλεις, 12 Ἰανουαρίου εἰς τὰς κωμοπόλεις, χωριὰ καὶ ἐν γένει οἰκισμοὺς ὑπαίθρου.

‘Ο Ε.Ε.Σ. ένοσήμευσεν εις τὰ έν ‘Αθήναις, Βούλα, Λέρω, Κονίτση, Πύλω και ‘Ικαρία Νοσοκομεία του 17.703 άσθενείς καλύψαντας 423.946 ήμέρας νοσηλείας. ‘Η λειτουργία των υπήρξεν άωσχος, χωρίς εις τὸ άριστον επισημονικόν και νοσηλευτικόν προσωπικόν των, τὸ όποιον περιβάλλει τους πάσχοντας με στοργικάς φροντίδας.

Οι Σταθμοί Πρώτων Βοηθειών του Ε.Ε.Σ. έν ‘Αθήναις, Θεσσαλονίκη, Πάτρας και τὰ ‘Εξωτερικά ‘Ιατρεία των Νοσοκομείων του παρέσχον δοθείαν και ιατροφαρμακευτικήν περίθαλψιν εις 193.078 άσθενείς και τραυματίας.

Συνέλεξε 9.650 τόνους αίματος. Ἐκ τούτου τὸ δωρεὰν συλλεγὲν διετέθη δωρεὰν εἰς τὰ Νοσοκομεία. Τὸ ἀγορασθὲν δέ, εἰς μὲν τοὺς ἀπόρους διετέθη δωρεάν, εἰς δὲ τοὺς εὐπόρους ἐδόθη εἰς τὴν τιμὴν τοῦ κόστους.

Διὰ τῆς Ὑπηρεσίας Ἀναζητήσεως ἐπέτυχεν ἐντὸς τοῦ 1973 τὴν ἀνέυρεσιν 550 προσώπων, τῶν ὁποίων ἀπὸ μακροῦ ἠγγονεῖτο ἡ τύχη, καὶ τὴν ἀνασύνδεσιν τούτων μὲ τὰς οἰκογενεῖας τῶν.

Ἐνίσχυσε δι' ἐφοδίων βοηθείας (ἱματισμοῦ, εἰδὼν κλινοστρωμνῆς, τροφίμων, φαρμάκων καὶ λοιπῶν ὑλικῶν), συνολικῆς ἀξίας περίπου 1.000.000 Δρχ., ἐκ τῶν ὁποίων μέρος διετεθῆ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως, θύματα πλημμυρῶν Τυνησίας, Πακιστάν, ἐμφυλίου πολέμου Σουδάν, σεισμοπαθεῖς Νικαράγουας κλπ.

Ἐπίσης ἐχορήγησε βοήθειαν εἰς ἀπόρους ἐν Ἑλλάδι (ἰματισμόν, τροφίμα, φάρμακα κλπ. ὑλικά), ἀξίας περὶ 31.000.000 Δραχμῶν.

Ἐκ τῆς Ἀνατέρας Σχολῆς Νοσοκόμων (τετραετοῦς φοιτήσεως) ἔλαβον Δίπλωμα Νοσοκόμου καὶ Ἐπισκεπτρίας 36 Ἀδελφαί ἐν Ἀθήναις. Εἰς τὰς Ἐπαρχίας ἐξεπαιδεύθησαν 179 Ἐβελονταὶ Νοσοκόμοι. 7.517 Ἕλληνας ἐξεπαιδεύθησαν ὑπὸ Ἀδελφῶν τοῦ Ε.Ε.Σ. ἐν Ἀθήναις καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας εἰς τὴν «Οἴκου Νοσηλείαν» καὶ τὴν Ὑγιεινὴν γενικῶς.

Επίσης 165 Έθελοντα Κοινωνικής Προνοίας προσέφερον υπηρεσίας εις διάφορα Ίδρύματα Κοινωνικής Προνοίας.

Ο Ε.Ε.Σ. Νεότητας, εις τὸν ὁποῖον μετέχουν 500.000 Ἑλληνοπαῖδες συγκαταλέγει 32.000 ὁμάδας καὶ εκπαιδευόμενοι πρὸς ἐξυπηρετήσιν τῶν ἰδανικῶν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ ὑπὸ 17.500 πολυτίμων Συνεργατῶν τοῦ Ε.Ε.Σ. Ἐκπαιδευτικῶν Λειτουργῶν, κατετάγη μεταξὺ τῶν πρωτίστων εἰς τὴν Διεθνή Ἐρυθροσταυρικὴν Οἰκογένειαν.

Ο Ε.Ε.Σ. αντιμετωπίζει σοβαράς οικονομικές δυσχερείας, κυρίως διότι τα έξοδα των Νοσοκομείων του είναι κατά δεκάδας εκατομμυρίων κατώτερα από τα εισπραττόμενα χαμηλά νοσήλια.

Πρὸς μερικὴν κάλυψιν τῶν ἀναγκῶν τοῦ Ὁ.Ε.Ε.Σ. διε-
ξάγει τὸν ἐτήσιον Ἑρανον καὶ ἀπευθύνει θερμὴν ἐκκλήσιν
πρὸς ὅλους τοὺς Ἕλληνας νὰ συμπαρασταθοῦν εἰς τὸ
Ἀνθρωπιστικὸν Ἔργον τοῦ μὲ γενναϊδῶρον εἰσφοράν.

**Ἡ πρὸς τὸν Ε.Ε.Σ. βοήθεια
εἶναι
βοήθεια πρὸς τοὺς πάσχοντας
συνανθρώπους**

Ο ΚΑΘΕΝΑΣ ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ

Διήγημα

Μανούλα, λέει η Λίνα τώρα πού έχω μεγαλώσει θέλω να σε βοηθάω στις δουλειές.

Χαμογελάει η μητέρα μ' εκείνο το χαμόγελο που κάνει να γεμίζει ζάρες το αδύνατο πρόσωπό της. Θα χρειαζότανε πραγματικά να τη βοηθούσε κάποιος. Σκοτώνεται όλη μέρα στις δουλειές του σπιτιού και το βράδυ στα ραφίματα. Το φως της έχει αρχίσει ν' αδυνατίζει. Μά είναι τόσο μικρούλα η Λίνα της μόλις έκλεισε τα όχτώ.

— Όχτώ λέει η Λίνα λίγα είναι; άσε με μανούλα, να μπαλώσω μαζί σου απόψε, και θα ιδής.

Με μιάν ήρεμη κίνησι του κεφαλιού, η μητέρα απαντάει αρνητικά. Έπειτα λέει:

— Καιρός να πᾶς για ύπνο, παιδί μου.

Η μικρούλα αναστενάζει.

— Να πᾶω τουλάχιστον να ψανίσω στο μπακάλιο. Σ' είσαι συναχωμένη, κ' έξω βρέχει.

Βήχει η μητέρα, μά ξανά της γνέφει πώς δὲ γίνεται. Είναι ακόμα τόσο μικρή η κορούλα της.

— Μ' αὐτὸν τὸν καιρὸ μόνο μεγάλοι ἐπιτρέπεται να βγαίνουν έξω, λέει...

Σκοτεινιάζει τὸ πρόσωπο τῆς Λίνας, τὰ χεῖλη σφίγγονται. Εἶν' ἑτοιμὴ νὰ κλάψῃ. Τὴ βλέπει ἡ μητέρα καὶ πονάει. Χαϊδεύει ἀπαλὰ τὰ καστανὰ μαλλὰ καὶ λέει τρυφερά:

— Ἀφοῦ εἶσαι τόσο φρόνιμο παιδάκι καὶ θέλεις νὰ μ' εὐχαριστήσης, κάθισε ἡσυχά - ἡσυχά νὰ γράψῃς τὰ μαθήματά σου, ἔχοντας πάντα στὸ νοῦ σου τὴ φωτιά. Σὲ λίγο ρίξε καὶ καμμιὰ σφήνα γιὰ νὰ

μὴ σβήσῃ. Ἔτσι θὰ βρῶ ζεστασιὰ σὰν θὰ γυρίσω... Κατέβασε τὰ μούτρα της ἡ Λίνα, μὰ δὲν εἶπε τίποτα. Πῆρε τὸ τετράδιό της καὶ κάθισε στὸ τραπέζι. Ἡ μητέρα της ἔκανε πὼς δὲν τὸ κατάλαβε, τὴ φίλησε, ἔρριξε πάνω της ἓνα σάλι κ' ἔφυγε, θυμίζοντας της ὅτι πρέπει νάχῃ τὸ νοῦ της στὴ φωτιά.

Ὅταν ἔμεινε μόνη ἡ μικρὴ ἔβαλε τὰ κλάματα. Ἄκουε ἐκεῖ νὰ τῆς φέρνονται σὰ νὰ μὴν ἄξιζε τίποτα! Νὰ θαρροῦν ὅτι δὲν εἶναι σὲ θέσι παρὰ νὰ κἀνῃ ἓναν πολλαπλασιασμὸ καὶ νὰ συμπᾶῃ τὴ φωτιά! Ποιός; Αὐτὴ πού θὰ μπορούσε νὰ ράβῃ, νὰ ψωνίῃ, νὰ βράζῃ τὴ σούπα, ἀκόμα καὶ νὰ ψήνῃ στὸ φούρνο τὸ φαί! Πόσο θ' ἀνακουφιζόταν ἡ μητέρα της ἀντὶ τὴν ἄφηνε νὰ τὴν βοηθᾷ... Μήπως καὶ στὸ Σχολεῖο δὲν ξεχώριζε ἀπὸ τὶς συμμαθήτριές της; Εἶχε τὴν καλύτερη φωνή. Ἄς τὴν ἄφηναν νὰ βγῇ στὸ θέατρο καὶ θὰ βλέπατε τί χρήματα θὰ κέρδιζε! Χώρα ἡ δόξα... Τότε οἱ γονεῖς της θάτανε περήφανοι. Θὰ τὴν φιλοῦσαν, θὰ τῆς ἔλεγαν κ' εὐχαριστῶ με μιὰ φωνὴ γλυκειά, ... με μιὰ φωνὴ πιὸ γλυκειὰ ἀπ' αὐτὴ πού τῆς μουρμουρίζει αὐτὴν ἀκριβῶς τὴ στιγμή:

— Μὰ τόσο δύσκολα εἶναι τὰ γραφτά σου, Λίνα μου;

Πῶ - πῶ! Γύρισε κιόλας ἡ μητέρα; Ξυπνάει ἀπὸ τ' ὄνειρό της ἡ μικρὴ, σκύβει ἀπάνω ἀπὸ τὸ τετράδιό της, ὅπου δὲν ἔχει γράψῃ μήτε ἓναν ἀριθμὸ! Κοιτάζει στὸ τζάκι καὶ βλέπει με τρόμο πὼς ἔχει σβήσῃ ἡ φωτιά!

Δὲ θυμώνει ἡ μανούλα της. Χαμογελάει γλυκὰ καὶ τῆς λέει:

— Ἐλα, ἀγάπη μου, κάνε γλήγορα νὰ κερδίσης τὸ χαμένο καιρὸ... Ὑστερα πάει στὸ τζάκι, γονατίζει καὶ φροντίζει ν' ἀνάψῃ φωτιά.

— Τέσσερες οἱ ὀχτώ, τριάντα δύο. Γράφομε δύο καὶ κρατοῦμε τρία. Μία οἱ τρεῖς, τρεῖς... καὶ τρία... καὶ τρία... καὶ τρία...

Τοῦ κάκου ἀγωνίζεται ἡ Λίνα. Βλέπει τοὺς ἀριθμοὺς νὰ χορεύουν παλαβά. Καρδιοχτυπάει. Ἀκούει τὴν μητέρα, πού εἶναι πίσω της, νὰ ρίχνῃ στὴ φωτιά μιὰ σφήνα, νὰ τρίβῃ ἓνα σπέρτο, ν' ἀναδεύῃ τὰ προσανάμματα. Ἄχ, Χριστέ μου! Ἄς ἔπιανε με τὸ πρῶτο!

Φυσάει καὶ ξαναφυσάει ἡ μητέρα καί, θέλεις ἀπὸ τὴ στάχτη, θέλεις γιατί κρύωσε ἔξω, ἀρχίζει νὰ βήχῃ. Κι ὅλα αὐτὰ ἐξ αἰτίας της. Γιατὶ ἂν, ἀντὶ νὰ πλάθῃ ὄνειρα τρελλά, ἔκανε, ὅ,τι ἔπρεπε, κ' ἡ φωτιά θάκαίγε κι ὁ πολλαπλασιασμὸς της θάχε γίνει. Κι ἔξαφνα γεμίζει ἡ κάμαρα ἀπὸ ἀναφυλλητά. Κλαίει ἡ Λίνα, κλαίει ἀπαρηγόρητα.

Παρατάει τὴ φωτιά ἡ μητέρα, τρέχει καὶ τὴν παίρνει στὴν ἀγκαλιά της. Δὲ θυμώνει, δὲ βήχει πιὰ. Χαϊδεύει τρυφερὰ τὴ κορούλα της, τῆς σκουπίζει τὰ δάκρυα, τῆς γλυκομιλάει. Κ' ἡ Λίνα καταλαγιάζει καὶ σφίγγεται ἀπάνω της, ἐνῶ λέει μέσα τῆς πὼς πρέπει νὰ κἀνῃ κανεὶς μόνον ὅ,τι εἶναι σωτῆς πὼς πρέπει ν' ἀκούῃ τοὺς μεγαλύτερους, κι στὸ, πὼς πρέπει ν' ἀκούῃ τοὺς μεγαλύτερους, νὰ ἀντὶ νὰ χάνῃ τὸν καιρὸ του σὲ ὄνειροφαντασίες, νὰ ἐργάζεται με σύστημα, καθὼς τὸ λένε καὶ τὸ ξαναλένε στὸ Σχολεῖο οἱ Δασκάλοι.

(Διασκευή) ΣΠΥΡ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Μὲς στὴν ἀχνόφεγγη βραδιὰ πέφτει ψιλό - ψιλό τὸ χιόνι, γύρω στὴν ἔρμη λαγκαδιά, στρώνοντας κάτασπρο σεντόνι.

Οὔτε πουλιοῦ γροικᾶς λαλιά, οὔτε ἓνα βέλασμα προβάτου, λὲς κι ἀπλωμένη σιγαλιά ἐκεῖ ν' αἰολόγυρα θανάτου.

Μὰ ξάφνου πέρ' ἀπὸ τὸ βουνὸ γλυκὸς σημάντρου ἦχος γροικιέται, ὡσὰν βαθιὰ ἀπ' τὸν οὐρανὸ, μέσα στὴ νύχτα νὰ σκορπιέται.

Κι ἀντιλαλεῖ τερπνὰ - τερπνὰ γύρω στὴν ἀφωγὴ τὴν πλάσι καὶ τὸ χωριὸ γλυκοξυπνᾷ, τὴν ἁγία μέρα νὰ γιορτάσῃ.

Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

«ΚΑΙ ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ»

Χριστουγεννιάτικες καμπάνες θ' ἀντηχήσουν ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα καὶ τ' ἄστρα στὸ λίκνο τοῦ Χριστοῦ θὰ γονατίσουν κ' οἱ ταπεινοὶ ποιμένες, χιονισμένοι, τὰ δῶρα τους στὰ πόδια Του θ' ἀφήσουν.

Χριστουγεννιάτικες καμπάνες, στὴ γαλήνη τῆς νύχτας, ἡ γλυκόλαλη φωνὴ σας σάλπισμα πανανθρώπινο νὰ γίνῃ, χαρούμενα κάθε καρδιά νὰ ψάλλῃ με τοὺς ἀγγέλους: «Καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη».

ΚΑΤΙΝΑ ΠΑΪΖΗ

Η ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Τὴν ἁγία νύχτα τὴ χριστουγεννιάτικη λυγρὸν τὰ πόδια καὶ προσκυνοῦν γονατιστὰ τὴ Φάτνη τους τ' ἄδολα βόδια. Κι ὁ ζευγολάτης, ξάγρυπνος θαρώντας τα, σταυροκοπιέται καὶ λέει, με πίστι ἀπ' τῆς ψυχῆς τ' ἀπόβαθα, «Χριστὸς γεννιέται».

Τὴν ἁγία νύχτα τὴ Χριστουγεννιάτικη κάποιοι ποιμένες ξυπνοῦν ἀπὸ φωνὲς ὕμνων μεσοῦρανες, στὴ γῇ σταλμένες. Κι ἀκούονται τὰ ὠσαννὰ ἀπ' ἀγγέλων στόματα στὸ σκόρπιο ἀέρα, τὸ διαλάλουν σὲ χειμαδιὰ ἡλιοφώτιστα με τὴ φλογέρα.

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ
Ἀκαδημαϊκός

ΤΟ ΑΣΤΕΡΙ ΤΩΝ ΜΑΓΩΝ

Ἡ γέννησί Σου τὸ ἁγίασε τὸ κάθε τί στὴ φάτνη, τ' ἄψυχα καὶ τὰ ζωντανά. Μουκανητὰ σκορπιίζουν τὰ βόδια, καὶ τ' ἀλόγατα μ' ἀγάπη χλιμιντρίζουν!... Ἡ γέννησί Σου τ' ἁγίασε τὸ κάθε τί στὴ φάτνη.

Καὶ τὸ Ἄστρο, πού δὲ θὰ φανῇ ποτὲ στὸν κόσμον πιὰ, ἀπὸ τοῦ στερεώματος τ' ἀμέτρητα τὰ βόδια ἦρθε, κι ἀπὸ τὴ φάτνη Σου, Χριστέ μου, ἐπάνω ἐστάθη τὸ Ἄστέρι, πού δὲ θὰ φανῇ ποτὲ στὸν κόσμον πιὰ.

Τὸ Ἄστέρι αὐτὸ, πού ὠδήγησε τοὺς μάγους νὰ Σε βροῦνε, κάθε πιστὸς με τῆς ψυχῆς τὰ μάτια τὸ θαυρεῖ. Τὸ Ἄστέρι αὐτὸ στὴ φάτνη Σου κ' ἐμένα με ὁδηγεῖ. Τὸ Ἄστέρι αὐτὸ, πού ὠδήγησε τοὺς μάγους νὰ Σε βροῦνε.

ΣΩΤΗΡΗΣ ΣΚΙΠΗΣ
Ἀκαδημαϊκός

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Οἱ καμπάνες, τί χαρά! κάθε χρόνο μιὰ φορὰ ἁγία μέρα προμηνᾶνε σὰν χτυπᾶνε!

Κι ὁ καθένας μας θὰ βγῇ, τυλιγμένος τὴν αὐγὴ στὰ καλά, στὰ γιορτινὰ του - τί χαρά του!

Μὲς στὴν ἐκκλησιὰ ὀρθὸς πὼς γεννήθηκε ὁ Χριστὸς θεὸς ν' ἀκούσῃ - κι ὅλη ἡ κτίσι θὰ σκιρτήσῃ!

Οἱ καμπάνες, τί χαρά! κάθε χρόνο μιὰ φορὰ ἁγία μέρα προμηνᾶνε σὰν χτυπᾶνε!

ΧΡ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΣΥΣΚΕΥΗ

«ΦΩΤΟ-ΕΝΙΣΧΥΣΕΩΣ»

Τῇ συνεργασία τῆς εταιρίας ITT καὶ τοῦ ἀμερικανικοῦ στρατοῦ κατεσκευάσθη μία ἠλεκτρονικὴ συσκευή «φωτο-ενισχύσεως», δυναμένη νὰ βοηθήσῃ τοὺς πάσχοντες ἐκ τῆς προκαλούσης τύφλωσιν ἀσθενείας «retinitis pigmentosa».

Ἡδη ἡ ITT διεξάγει ἐρεῖνας πρὸς τὸν σκοπὸν

τῆς κατασκευῆς μιᾶς ἐτι μικροτέρας καὶ πλέον εὐθιγῆς συσκευῆς διὰ τοὺς πάσχοντας ἐκ τῆς ἐν λόγῳ ἀσθενείας.

Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ ΠΛΟΙΩΝ

Τὸ ἐργοστάσιον ὀδοντωτῶν τροχῶν «Ρένκ» τῆς Δυτικῆς Γερμανίας κατεσκεύασε τὸν μεγαλύτερον εἰς τὸν κόσμον — ὡς ἀναφέρεται σχετικῶς — μηχανισμόν ἐμπορικῶν πλοίων κινουμένων με κινήτηρας ντίζελ. Οὗτος εἶναι ἰσχύος 46.000 ἵππων.

Πέραν τῆς μεγάλης δυναμικότητός του, ὁ νέος μηχανισμὸς πλοίων τῆς «Ρένκ» εἶναι ἐξωπλισμένος με εἰδικὸν ἠλεκτρονικὸν ὄργανον συνεχοῦς ἐλέγχου τῆς καταπονήσεως τῶν ὀδοντωτῶν τροχῶν τοῦ συστήματος, παρεχομένης οὕτω μεγαλύτερας ἀσφαλείας.

ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ ΕΙΣ ΤΑ ΣΥΣΤΗΜΑΤΑ ΤΗΛΕ-ΥΠΑΓΟΡΕΥΣΕΩΣ

Ὡς ἀνεκινώθη προσφάτως, ἐπίκειται ἡ ἐφαρμογὴ μιᾶς νέας, ἐπιτευχθείσης ἐν Βρεταννίᾳ, ἐξελλίξεως ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὰ συστήματα ὑπαγορεύσεως με τηλερρυθμιστήν. Διὰ μιᾶς εἰδικῆς συσκευῆς καθίσταται δυνατὴ ἡ ὑπὸ τοῦ χειριστοῦ τοῦ τηλερρυθμιστοῦ ὑπαγορεύσεις — μέσῳ οἰονδήποτε τηλεφώνου — εἰς ἕνα κεντρικὸν κωδικὸν σύστημα τηλεὑπαγορεύσεως.

Ἡ ἐν λόγῳ συσκευή, γνωστὴ ὡς «ΣΕΝΔ», εἶναι μεγέθους ἐνὸς πακέτου σιγαρέττων περίπου, δια-

θέτει δὲ 6 πλήκτρα, τὰ ὁποῖα ἐπιτρέπουν εἰς τὸν χειριστὴν νὰ θέτῃ εἰς λειτουργίαν ταύτην, νὰ διακόπτῃ τὴν ὑπαγορεύσιν, νὰ ἀκούῃ ἕνα μέρος αὐτῆς ἢ καὶ ὁλόκληρον μετὰ τὸ πέρας τῆς, νὰ τὴν σβήνῃ ἢ, ἀκόμη, νὰ ἐπιφέρῃ διορθώσεις εἰς αὐτήν.

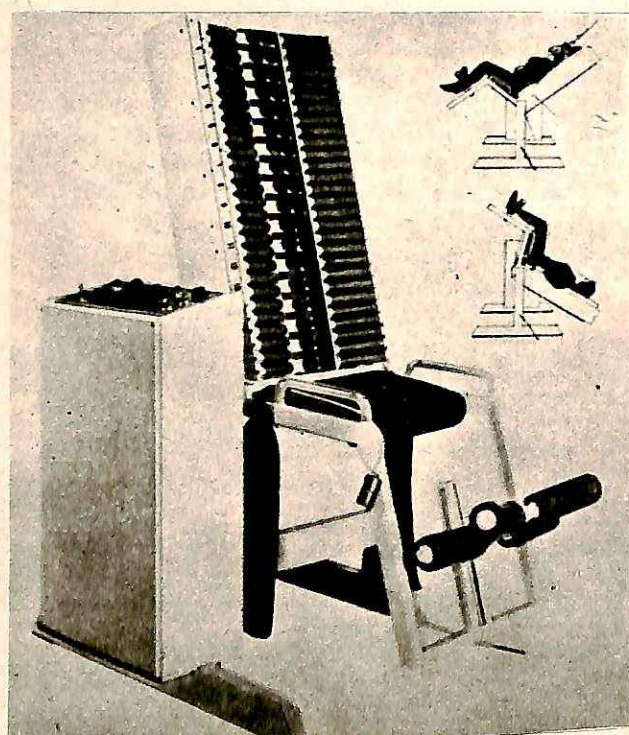
Τὸ σύστημα «ΣΕΝΔ» εἶναι δυνατόν νὰ ἐφαρμοσθῇ εἰς οἰαδήποτε ὑφισταμένας κωδικὰς ἐγκαταστάσεις τηλεὑπαγορεύσεως, εἶναι δὲ ἰδιαίτερος χρήσιμον δι' ἐκεῖνα τὰ στελέχη ἐπιχειρήσεων, τὰ ὁποῖα, εὐρισκόμενα ἐκτὸς ἔδρας, πρέπει νὰ ἀποστέλλουν εἰς τὰ κεντρικὰ γραφεῖα ἐπιστολὰς, ἀναφορὰς κ.λ.π. καὶ δὲν ἔχουν τὴν δυνατότητα νὰ ὑπαγορεύσουν αὐτὰς εἰς δακτυλογράφον ἢ νὰ τὰς γράψουν μόνοι των εἰς γραφομηχανήν.

Ἡ ὑπαγορεύσις, κατὰ τὸ σύστημα «ΣΕΝΔ», καταγράφεται εἰς ἕνα μαγνητικὸν δίσκον διαρκείας 12 λεπτῶν, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ χρησιμοποιηθῇ πολλὰς φορὰς.

«ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΑΡΕΚΛΑ» ΔΙΑ ΜΑΛΑΞΕΙΣ

Αἱ παθήσεις τῆς σπονδυλικῆς στήλης εἶναι ἐκ τῶν συνηθεστέρων — καὶ πλέον ὀδυνηρῶν — ἀσθενειῶν τῆς ἐποχῆς μας.

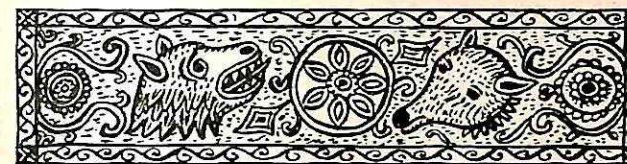
Πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν παθήσεων τούτων κατεσκευάσθη εἰς τὴν Δυτικὴν Γερμανίαν ἕνα εἰδικὸν

μηχάνημα. Τὸ μηχανήμα, αὐτό, ἔχον σχῆμα καρέκλας, μαλάσσει διὰ κραδασμῶν τὰς ἀρθρώσεις τῆς σπονδυλικῆς στήλης.

Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ «ἠλεκτρικοῦ μασσάζ», ποὺ προσφέρει τὸ ἐν λόγῳ μηχανήμα, ὑπῆρξαν λίαν ἱκανοποιητικὰ εἰς ὅσας περιπτώσεις παθήσεων τῆς σπονδυλικῆς στήλης ἐχρησιμοποιήθη τοῦτο μέχρι σήμερον.

(Ἀπὸ τὴν «ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗΝ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΝ»)

Παραμύθια τοῦ λαοῦ μας

ΛΙΟΝΤΑΡΙ, ΛΥΚΟΣ ΚΑΙ ΑΛΕΠΟΥ

Ἑκλογή Γ. Α. ΜΕΓΑ, ἀκαδημαϊκοῦ

Στὰ πρῶτα καὶ τὰ παλιὰ τὰ χρόνια ὅλα τὰ ζῶα μαζεύτηκαν σ' ἕναν τόπο κ' ἔκαμαν συμβούλιο, γιὰ νὰ ἐκλέξουν βασιλέα. Ὅλα τὰ ζῶα συμφώνησαν, ὅτι ἀπ' ὅλα πῶς ἀντρεωμένο εἶναι τὸ λιοντάρι καὶ αὐτὸ πρέπει νὰ εἶναι ὁ βασιλέας τους. Ἐβαλαν λοιπὸν τὸ στεφάνι στὸ κεφάλι τοῦ λιονταριοῦ καὶ ἔγινε βασιλέας.

Μὲ χρόνια πολλὰ τὸ λιοντάρι ἀρρώστησε καὶ κείτονταν στὸ στρῶμα. Ὅλα τὰ ζῶα πῆγαν καὶ εἶδαν τὸ βασιλέα τους, ποὺ ἦταν ἀρρώστος.

Μιὰ μέρα ὁ λύκος, ἕνας ἄσπρος λύκος, πῆγαινε νὰ ἰδῇ τὸ λιοντάρι. Κεῖ ποὺ πῆγαινε, βρίσκει στὸ δρόμο τὴν ἀλεπού καὶ τῆς λέει :

— Ἀλεπού, αἶντε νὰ πᾶμε νὰ ἰδοῦμε τί κάνει ὁ πολυχρονεμένος ὁ βασιλιάς μας· εἶναι ἀρρώστος.

— Πῆγαινε, σὰν θέλῃς, εἶπεν ἡ ἀλεπού· μήπως εἶναι ἐκεῖνος καλύτερος ἀπὸ μένα καὶ θὰ πάω ἐγὼ στὰ πόδια του; Ἄς ἔρθῃ ἐκεῖνος στὰ δικά μου τὰ πόδια.

Ὁ λύκος δὲν τῆς εἶπε τίποτε. Ἐχάρηκε μάλιστα ποὺ θὰ πάῃ καὶ θὰ πῇ στὸ λιοντάρι «αὐτὸ κι αὐτὸ εἶπεν ἡ ἀλεπού», καὶ θὰ φανῇ αὐτὸς καλὸς μετὰ τὸ λιοντάρι. Χαιρόταν καὶ πῆγαινε στὸ δρόμο. Ἡ ἀλεπού πάλι πῆγαινε ἀπὸ πίσω του σιγά-σιγά, νὰ ἰδῇ τί θὰ εἰπῇ στὸ λιοντάρι.

Πῆγεν ὁ λύκος, μπῆκε μέσα κ' ἔκατσε κοντὰ στὸ λιοντάρι. Ἡ ἀλεπού στάθηκε πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα καὶ ἄκουε τί λένε.

Σὲ λίγο λέει τὸ λιοντάρι στὸν λύκο :

— Αὐτὴ ἡ ἀλεπού πολὺ μᾶς περηφανεύτηκε καὶ δὲν εἶπε : «Ὁ βασιλέας εἶναι ἀρρώστος, ἄς πάω νὰ ἰδῶ τί κάνει».

Τοῦ λέει κι ὁ λύκος :

— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ πολυχρονίζῃ, βασιλέα μου. Ὅταν ἐρχόμουν, τὴν εἶδα τὴν ἀλεπού καὶ τῆς εἶπα : «Αἶντε νὰ πᾶμε στὸ βασιλέα τὸν πολυχρονεμένο, νὰ ἰδοῦμε τί κάνει» καὶ μοῦ εἶπε : «ἐγὼ δὲν θὰ πάω· μήπως εἶναι καλύτερος ἀπὸ μένα;»

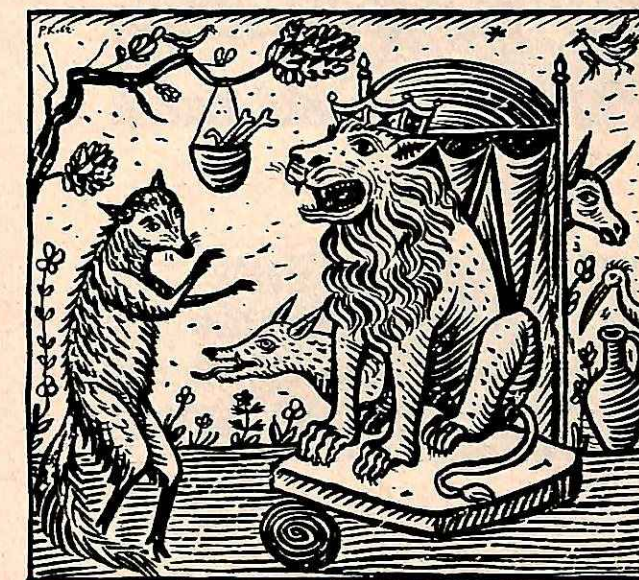
Εἶπε τότε καὶ τὸ λιοντάρι :

— Ἐ, καὶ νὰ ἐπερτε ἀπὸ πούθενά στὰ χέρια μου. Ἡξερα ἐγὼ τί νὰ τὴν ἔκανα.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε μέσα ἡ ἀλεπού κ' ἐπροσκύνησε τὸν βασιλέα.

— Ἀλεπού, τῆς λέει, ποῦ ἦσουν ὡς τώρα καὶ δὲν ἤρθες νὰ με δῆς;

— Ἀχ, βασιλέα μου, λέει ἡ ἀλεπού, δὲν ξέρεις ἐγὼ

— Ἀχ, βασιλέα μου, δὲν ξέρεις ἐγὼ ποῦ ἤμουν!

Σχεδ. ΡΑΛΛΗ ΚΟΥΪΔΗ

ποῦ ἤμουν! Ἀκουσα πὺς ἦσαν ἀρρώστος καὶ ρώτησα ποῦ μπορῶ νὰ βρῶ ἕνα καλὸ γιατρὸ καὶ μοῦ εἶπαν ὅτι στὸ Μπαγδάτι εἶναι ἕνας γιατρὸς ξακουσμένος κι ἀμέσως ξεκίνησα κ' ἐπῆγα στὸ Μπαγδάτι, γιὰ νὰ τὸν φέρω νὰ σὲ γιατρέψῃ. Ἐκεῖνος μοῦ εἶπε : «Ἐγὼ γιὰ νὰ πάω δὲν εἶναι ἀνάγκη. Ἐγὼ ξέρω τὴν ἀρρώστια τοῦ βασιλέα σας. Νὰ σοῦ πῶ τὸ γιατρικὸ τοῦ καί, σὰν πᾶς, κάμετέ το : Νὰ κόψετε στὴ μέση ἕνα λύκο, ἕνα ἄσπρο λύκο, καὶ μετὰ τὸ πετσί του νὰ τυλίξετε τὸ βασιλέα σας· ἂν δὲν τὸ κάμετε αὐτό, θὰ πεθάνῃ». Ἐγὼ πάλι καθόλου δὲ στάθην· μέσα σὲ μιὰν ἡμέρα ἤρθα.

Ὁ λύκος καθόταν ἐκεῖ δά. Εὐθὺς τὸ λιοντάρι πρόσταξε κ' ἔκοψαν τὸ λύκο κ' ἐτύλιξαν στὸ πετσί του τὸ λιοντάρι καὶ γιατρεύτηκε.

Τότε εἶπε τὸ λιοντάρι :

— ὦ, τοῦ σκύλου τὸν γιό, τὸ λύκο! Ἡ ἀλεπού τόσο καλὸ μοῦ ἔκαμε, κι αὐτὸς πολεμοῦσε νὰ τῆς κάνη κακό!

Ἀπὸ τὸ βιβλίον «ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ» ποὺ κυκλοφορεῖ σὲ καλαίσθητην ἐκδόσει τοῦ οἴκου «Ι. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ καὶ Σία».

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.

Βοήθεια εις σεισμοπλήκτους και ένδεεις
Help to the needy

Βοήθεια εις Κοινότητα και σχολεία
Health in the Home

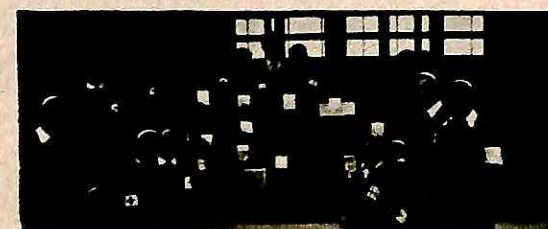
Ε.Ε.Σ.Ν. 1ου Γυμν. Θηλ. 'Αθηνών
Juniors of 1st High School for Girls Athens

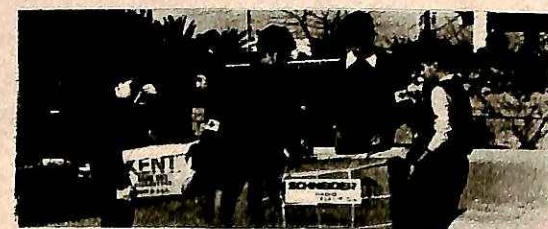
Ε.Ε.Σ.Ν. 19ου Γυμν. 'Αρρ. 'Αθηνών
Juniors of 19th High School for boys Athens

Ε.Ε.Σ.Ν. Γυμν. Θηλ. Κηφισίας
Juniors of High School of Girls Kifissia Attica

Ε.Ε.Σ.Ν. 3ου Δημ. Σχολ. 'Ηλιουπόλεως
Juniors of 3rd Elem. School Elioupolis Athens

Ε.Ε.Σ.Ν. 'Ιδιωτ. Σχολής Κρεατσούλη - Σταυράκη Γλυφάδας
Juniors of Private School Kreatsouli - Stavrakhi Glyphada

Ε.Ε.Σ.Ν. 4ου Δημ. Σχολ. Μεγάρων
Juniors of 4th Elem. School Megara Attica

Ε.Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Στάνου 'Αμφιλοχίας
Juniors of Elem. School Stanos Amfilochia

Ε.Ε.Σ.Ν. 1ου Γυμν. Θηλ. Τρικάλων
Juniors of 1st High School Tricala

Ε.Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Χελιανών Ρεθύμνης
Juniors of Elem. School Cheliana Krete

Ε.Ε.Σ.Ν. Γυμν. Κυθήρων
Juniors of High School Kythira

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν.

Βοήθεια εις σεισμοπλήκτους και ένδεεις
Help to the needy

Βοήθεια εις Κοινότητα και σχολεία
Health in the Home

Ε.Ε.Σ.Ν. 1ου Δημ. Σχολ. Σεργίων
Juniors of 1st Elem. School Serae

Ε.Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Μ. Παναγίας Χαλκιδικής
Juniors of Elem. School M. Panagia Macedonia

Ε.Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Κλειδίου 'Ημαθίας
Juniors of Elem. School Kleidi Emathia

Ε.Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Χρυσού Σεργίων
Juniors of Elem. School Chryssos Serae

Ε.Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Τρικάλων
Juniors of Elem. School Tricala

Ε.Ε.Σ.Ν. Γυμνασίου 'Αμφικλείας
Juniors of High School Amficleia

Ε.Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. 'Αναλήψεως Αιτίνιας
Juniors of Elem. School Analipsis

Ε.Ε.Σ.Ν. 13ου Δημ. Σχολ. 'Αγρινίου
Juniors of 13th Elem. School Agrinion

Ε.Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Καλλιρόης Τριφυλίας
Juniors of Elem. School Kalliroe Trifylia

Ε.Ε.Σ.Ν. Δημ. Σχολ. Δρυοπίδος Κύθνου
Juniors of Elem. School Dryopis Kythnos

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η ΑΡΧΗ ΣΤΗ ΓΡΑΒΙΑ

Κλεισμένοι εκατὸν δεκαοχτὼ Ἕλληνες στὸ πλιθόχτιστο Χάνι τῆς Γραβιάς, μέσ' ἀπ' τὶς πολεμίστρες τους, (τὰ «μασγάλια»), ἀγναντεύουν τ' ἀσκήρια τοῦ Ὁμέρ Βρυώνη, ποὺ ὄλο καὶ ζυγώνουν. Μὲ τὸ καριοφίλι τους στὸ μάτι, ἀνυπόμονα προσμένουν τὴ στιγμή ποὺ θὰ σκορπίσουν τὸ θάνατο.

Τὰ πιὸ πάνω προστάζει ὁ ἀρχηγός, κ' ὕστερα ἀπὸ τὸ «μασγάλι» τοῦ προσεχτικὰ παρακολουθεῖ κι αὐτὸς τὸν ἐρχομὸ τοῦ ἐχθροῦ. Καὶ στὴν προσταγή τοῦ Ὁδυσσεῆ Ἀνδρούτσου ὄλοι τοὺς ὑπακούουν.

Ἐνῶ μιὰ ἐχθρική κολώνα ἐτοιμάζεται νὰ ξεκινήσῃ γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ, οἱ κλεισμένοι πολεμιστὲς βλέπουν νὰ ξεκόβῃ ἀπὸ τὴν ἐχθρική παράταξι ἕνας καβαλλάρης καὶ νᾶρχεται κοντὰ στὸ Χάνι. Ἀφοῦ ζυγώσῃ καλά, τότε οἱ Ἕλληνες βλέπουν πῶς ὁ καβαλλάρης αὐτὸς εἶναι ἕνας γέρος ντερβίσης.

Σταματᾷ τὸ ἄτι του, καὶ χωρὶς νὰ ξεπεζέψῃ, σκορπᾷ μὲ τὸ χέρι του δεξιόχερβα στὸν ἀέρα ἄμμο, ψέλνοντας συγχρόνως τὴν προσευχή του «ντονῶ».

Καὶ ἡ θροντερὴ φωνὴ τοῦ ἀρχηγοῦ, ξανακούγεται νὰ τὸν ρωτᾷ τούρκικα:

—Νέρεγιε γκιντέρσιν; (=Ποὺ πᾶς;)

—Σάλωνα γιὰ γκιντέριμ (= Πᾶω κατὰ τὰ Σάλωνα).

Σημαδεύει καλὰ ὁ Ὁδυσσεῆς μὲ τὸ ξακουστό του καριοφίλι «μαντάρι», καὶ τὸ βόλι του σωριάζει νεκρὸ κάτω τὸ ντερβίση.

Ἡ ἀρχὴ ἔγινε. Ἐκατὸν δεκαοχτὼ καριοφίλια σωριάζουν ἀπανωτὰ τὰ ἐχθρικά κουφάρια, ἔξω ἀπ' τὸ Χάνι τῆς Γραβιάς.

*

ΚΟΚΚΙΝΗ ΤΡΙΧΑ

Μεγάλῃ ἐβδομάδᾳ τοῦ 1821. Οἱ συνοδικοὶ μέσα στὰ Πατριαρχεῖα τῆς Πόλης περνᾶνε δύσκολες ὥρες. Ξέρουν ὄλοι τί τοὺς προσμένει. Πεσμένοι σὲ συλλογὴ, καρτερᾶνε τὴν ὥρα τους. Καὶ μόνο ὁ δεσπότης Γρηγόριος ὁ Δέρκων εἶναι ἀδιάφορος γιὰ τὴν τύχη του, κι εὐθυμὸς.

Κι ὅταν ὁ Πατριάρχης Γρηγόριος ὁ Ε', τὸν ρώτησε πῶς σὲ κείνῃ τῇ δύσκολῃ στιγμῇ δὲν εἶχε χάσει τὸ κέφι του, ὁ Δέρκων τοῦ ἀπάντησε:

—Διατί, δεσπότη μου νὰ λυπηθῶ; Αὖριον θὰ πηδήσω διὰ τῆς σπάθης τοῦ δημίου ἀπὸ τὸν πρόσκαιρον τοῦτον βίον εἰς τὴν αἰωνιότητα.

—Αἶ... κόκκινη τρίχα, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ Πατριάρχης, καὶ εἰς αὐτὴν τὴν μάλλον τρομερὰν στιγμήν δὲν χάνεις τὴν ἐτοιμότητά σου.

Δικαιολογημένα ὁ Γρηγόριος νὰ ἀποκαλέσῃ τὸν Δέρκων «κόκκινη τρίχα», γιὰτὶ ἦταν κοκκινوترίχης μὲ μάτια γαλανά. Ἀπ' αὐτοὺς τοὺς τύπους ποὺ ὁ λαὸς τοὺς θεωρεῖ γιὰ πονηροὺς καὶ ἔχει γι' αὐτοὺς καὶ τὸ δίστιχο:

«Κόκκινη τρίχα, μάτια γαλανά,
καρδιὰ διαδόλου, ἄγγειδ τοῦ Σα-
(τανᾶ.)»

*

Η ΚΟΛΟΒΗ

Ἀπὸ τὸν τόσο χαλασμὸ ποὺ πάθαιναν οἱ Τούρκοι στὴ Γραβιά, 8 Μαΐου 1821, ὁ πασὰς γιὰ νὰ ἐμψυχώσῃ τὰ ἀσκήρια του, ἔταξε μεγάλα μπαξίσια σὲ κείνον τὸν μπαϊρακτάρη (σημαιοφόρο), ποὺ πρῶτος θὰ κάρφωνε τὸ μπαϊράκι του στὸ Χάνι.

Ὁ Γκούρας μὲ λίγους συντρόφους φύλαγε στὸ Χάνι τὴν πόρτα τῆς μάντρας. Κάποιος Ἀρβανίτης κατάφερε σὲ κείνῃ τῇ μεριά τοῦ μαντρότοιχου νὰ μπηξῇ τὸ κοντάρι τῆς σημαίας του. Ὑστερα, ἔπεσε ἀνάσκελα — γιὰ νὰ μὴν τὸν βρίσκουν τὰ βόλια ἀπ' τοὺς κλεισμένους — καὶ κρατοῦσε τὸ κοντάρι μ' ὅλη τὴ δύναμί του. Ὁ Μούντρης, παλιὸς θαλασσινὸς καὶ παλληκάρι τώρα τοῦ Γκούρα, ρίχνει μὲ σκοινὶ θηλειὰ καὶ πιάνει τὸ πάνω μέρος ἀπ' τὸ κοντάρι τῆς σημαίας. Τραβώντας αὐτός, κρατώντας ὁ Ἀρβανίτης κατάφερε στὸ τέλος ὁ Μούντρης νὰ ξεκολλήσῃ ἀπ' τὸ πάνω μέρος τοῦ κονταριοῦ τὴ σφαῖρα μὲ τὸ μισοφέγγαρο. Τρομαγμένος τότε ὁ μπαϊρακτάρης, ἀρπάζει τὴ σημαία του χωρὶς ἐθνόσημο πιά, καὶ τὸ δά-

ζει στὰ πόδια, ντροπισμένος. Κ' οἱ κλεισμένοι ποὺ τὸν εἶδαν νὰ ξεμακραίνῃ ἔτσι, τοῦ φώναζαν κοροῖ-δευτικά:

—Ποὺ τὴν πᾶς τὴν κολοβή;... Ποὺ τὴν πᾶς τὴν κολοβή;

*

ΣΟΥΛΙΩΤΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Στὸ ν πόλεμο τοῦ 1802, στὸ Σούλι, οἱ Ἀρβανίτες, τοῦ Ἀλῆ πασᾶ, πιάσανε ἕνα Σουλιώτικο γαϊδούρι. Ἀπ' τὰ ταμπούρια τους μέσα, ἤρθον σὲ κουβέντες γιὰ νὰ ξαγοράσουν τὸ γαϊδάρο.

—Τί μᾶς δίνετε, ὁρὲ Σουλιῶτες, γιὰ νὰ σᾶς δίνουμε τὸ γαϊδούρι; τοὺς φώναζαν οἱ Ἀρβανίτες.

Καὶ κείνοι τοὺς ἀποκρίνονταν εἰρωνικά:

—Ἐναν Τούρκο γεσίρη (αἰχμάλωτο).

—Ἀκριβὰ πληρώνετε τὸ γαϊδούρι! Φαίνεται ποὺ ἔχετε πολλὴ ἀνάγκη.

—Ὅχι, Ἀρβανίτες, δὲν ἔχουμε ἀνάγκη, μόνο οἱ γεσίρηδες ποὺ ἔχουμε ἐδῶ, ἀξίζουν περσσότερο, καὶ μᾶς τρώνε ψωμὶ περσσότερο ἀπ' τὸ γαϊδούρι.

*

ΤΟ ΕΙΦΟΣ ΤΟΥ ΚΑΤΣΩΝΗ

Στὶς 7 τοῦ Μάη στὰ 1790 ὁ Λάμπρος Κατσώνης ναυμάχησε ἀνάμεσα τοῦ Κάδο - Ντόρο καὶ τῆς Ἀνδρου μὲ δυὸ ἐχθρικοὺς στόλους, τούρκικο κι ἀλγερινικό. Σὲ μιὰ κρίσιμη στιγμή τῆς ναυμαχίας, ὁ Κατσώνης μὲ μερικοὺς ἄλλους καπεταναίους του, πηγαίνει καὶ στέκει στὴν πλώρη τοῦ καραβιοῦ του «Ἀθηνᾶ τῆς Ἀρκτου». Ξεζώνει τὸ σπαθὶ του, τὸ φιλεῖ σὲ σεβασμὸ καὶ τὸ ρίχνει στὸ ἀφρισμένο πέλαγος, λέγοντας:

—Σὲ ἐμπιστεύομαι μετὰ τῶν συνεταίρων μου, Τουρκοκτόνον ξίφος, εἰς τοὺς κόλπους τοῦ ἀχαινοῦς πόντου, ἐπευχόμενος νὰ σὲ ἀναζητήσωσι οἱ ἐπίγονοι ἡμῶν ἐν ἡμέραις λαμπρότητας καὶ δόξης, ὡς μαρτύριον τῶν ὑπὲρ πατρίδος πολυμόχθων ἀγώνων μας, ἀρραβῶνα δὲ τῆς μελλούσης ἀναστάσεως αὐτῆς.

ΤΑΚΗΣ ΛΑΪΠΙΑΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ

Ἀπὸ ὅσα διαβάζω

Ἡ νοημοσύνη τῶν δελφινιῶν

Πειράματα ἀπέδειξαν ὅτι τὰ δελφίνια ἔχουν νοημοσύνη παιδιοῦ ἡλικίας 6 ἕως 7 ἐτῶν... Τὰ δελφίνια, ὅπως ἀνεκοινώθη, εἶναι ἱκανὰ νὰ ἐκτελοῦν πολλὰς ἐργασίες ποὺ ἀπαιτοῦν πνευματικὴ ἐνέργεια καὶ ὄχι ἀπλῶς αὐτόματες ἀντιδράσεις. Μάλιστα διαθέτουν τὴν ἱκανότητα νὰ ἐφαρμόζουν τὶς γνώσεις τους σὲ καταστάσεις ποὺ τοὺς ἦσαν ἀγνωστες καὶ ἡ ἱκανότης αὐτὴ ἀποτελεῖ βασικὸ δείγμα ἀνωτέρας νοημοσύνης.

Κατὰ τὴν διάρκειαν πειράματος οἱ ἐπιστήμονες ἔκρυψαν μιὰ μπάλα μέσα σὲ κῶνο καὶ μετὰ ἐποθέτησαν τὸν κῶνο ἀνάμεσα σὲ πολλὰ τρίγωνα. Τὰ δελφίνια πῆγαν κατ' εὐθείαν στὸν κῶνο, ἐνῶ ἄλλα ζῶα χαμηλότερας διανοητικότητος δὲν κατάφεραν νὰ ξεχωρίσουν ἀμέσως τὰ τρίγωνα ἀπὸ τοὺς κῶνους...

Βαθυσκάφος

Ἐνα θαυμάσιο «βαθυσκάφος» γιὰ τὴν ἐξερεύνησι τῶν θαλασσῶν, ἔχει κατασκευασθῇ τελευταίως ἀπὸ μιὰ ἐταιρία τῆς βορειογερμανικῆς πόλεως τοῦ Κιέλου καὶ ἐπεδείχθη στοὺς εἰδικούς καὶ στὸ κοινό: Κατευθύνεται ἀπὸ τὸ κατὰστρωμα τοῦ γερμανικοῦ σκάφους ἐρευνῶν «Βαλντίβια» καὶ εἶναι ἐφωδιασμένο μὲ μιὰ κάμερα τηλεοράσεως καὶ δύο συνήθεις φωτογραφικὲς μηχανές. Σκοπὸς του εἶναι ἡ ἐξερεύνησις τοῦ βυθοῦ τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ σὲ βάθος 6.000 μέτρων, γιὰ τὴν ἐνδεχομένη ἀνακάλυψι κοιτασμάτων μαγνησίου.

Τὸ Κίελο ἔχει μεγάλη ναυτικὴ παράδοσι καὶ σ' αὐτὸ ὀργανώθηκε, ὡς γνωστόν, τὸν Σεπτέμβριο τοῦ 1972 ἡ μεγάλη ναυτικὴ διεθνὴς ἐκθεσις μὲ θέμα: «Ὁ ἄνθρωπος καὶ οἱ ὠκεανοί», στὸ Ὀλυμπιακὸ χωριὸ τοῦ Κιέλου.

Ὑπὲρ τῶν ψαριῶν

Πολὺ εὐχάριστα νέα, ἔρχονται ἀπὸ τὴν Γερμανία. Τὰ ψάρια — λέει — δὲν πρόκειται νὰ χάσουν τὴ ζωὴ — δὲν δολιχτηριασμένο περι- τοῦ ἐπίτευγμα θὰ πραγματοποιη-

θῇ, ἀν ἐπιτύχουν τὰ πειράματα ποὺ γίνονται τώρα στὰ νερά τοῦ Ρήνου.

Τὸ κρατίδιο τῆς Ἑσσης διέταξε τὴ δημιουργία ἐνὸς πλωτοῦ ἐργαστηρίου, ποὺ διοχετεύει ὀξυγόνο στὰ μολυσμένα νερά τοῦ ποταμοῦ.

Ἔτσι, ἐλπίζεται ὅτι μὲ τὸν τρόπο αὐτό, τὰ κατημένα τὰ ψάρια θὰ μπορέσουν νὰ ἀναπνεύσουν καὶ νὰ ζήσουν.

(Ἀπὸ τὴν «Ναυτικὴν Ἑλλάδα»)

ΕΡΑΝΙΣΤΗΣ

*

ΣΤΟ ΤΑΧΥΔΡΟΜΕΙΟ

—Δεσποινὶς τὸ γράμμα σας εἶναι πολὺ βαρὺ. Νὰ βάλετε κι ἄλλο ἕνα γραμματόσημο.

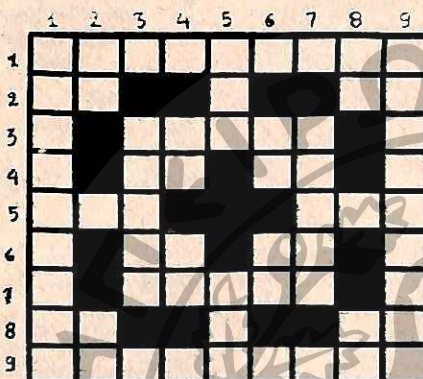
—Μὰ ἂν βάλω κι ἄλλο τότε θὰ γίνῃ ἀκόμη πιὸ βαρὺ!...

ΝΙΚΟΛ. ΑΡΕΤΙΝΗΣ

Μαθητὴς Γυμν. Περάματος

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΕΣ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. Ἀρχηγὸς τῶν Ἑλλήνων κατὰ τὴν ἐκστρατεῖαν ἐναντίον τῆς Τροίας.
2. Δι' αὐτὴν ἡ Σελήνη εἶναι δορυφόρος — Ξενικὴ ἄρνησις.
3. Τὸ θηλυκὸν γένος τοῦ ἐπιθέτου «ἄσπας».
4. Μουσικὴ νότα — Λεπτὴ κλωστή.
5. Τελικὸς σύνδεσμος — Ἐθνικοὶ φρουροί.
6. Δοτικὴ ἄρθρου — Ἀπαγορεύει.
7. Σπουδαῖος Γάλλος φυσικομαθηματικός, ὁ ὁποῖος ἐφεύρεν τὸ εἰδικὸν ὄργανον διὰ τὴν μέτρη-

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ ΜΟΥ

Ὁ Χένρυ Φόρντ, μιλώντας γιὰ τὴ σύγχρονῃ πρόδοο εἶπε:

— Τὸ αὐτοκίνητο ἔκανε τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἐγκαταλείψουν τὰ σπίτια τους καὶ ἡ τηλεόρασις ἀνέλαβε νὰ τοὺς κλείσῃ πάλι μέσα.

**

Μιὰ κυρία κ' ἕνας κύριος, ποὺ μάθανε τὰ πρῶτα γράμματα στὸ ἴδιο σχολεῖο, συναντιοῦνται ὕστερα ἀπὸ πολλὰ χρόνια.

— Ὁ χρόνος ἀλλάζει ἀκόμα καὶ τοὺς πιὸ καλοὺς φίλους, λέει ἡ κυρία.

— Ἐμένα τὸ λές; τῆς ἀπαντᾷ. Πρὶν ἀπὸ εἰκοσιπέντε χρόνια ἤμαστε κ' οἱ δυὸ ἐπτὰ ἐτῶν. Τώρα ἐσύ εἶσαι εἰκοσιπέντε κ' ἐγὼ τριάντα δύο.

ΑΝΕΜΩΝΗ

Γυμν. Κοζάνης

σιν τῆς ἐντάσεως τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος.

8. Δίφθογγος — Σύμφωνον τοῦ ἐλληνικοῦ ἀλφαβήτου.
9. Εἰδικὰ συσκευαί, τὰς ὁποίας χρησιμοποιοῦν οἱ δῦται κατὰ τὰς καταδύσεις των εἰς τὴν θάλασσαν.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1. Ἀρχαῖος βασιλεὺς τῆς Σπάρτης.
2. Ὅ,τι καὶ τὸ 2ο ὀριζοντίως — Συμπεριλαμβανόμενα εἰς τὸ ἀλφάβητον.
3. Ἀνόργανοι οὐσίαι, εἰς τὸν τρόπον παρασκευῆς τῶν ὁποίων εἶναι ἡ ἐπίδρασις ὀξέος ἐπὶ βάσιν.
4. Ὁ πρῶτος φθόγγος τῆς βυζαντινῆς μουσικῆς κλίμακος — Διάσημος Γερμανὸς φυσικός, ἀλλὰ καὶ μονὰς μετρήσεως τῆς ἀντιστάσεως τοῦ ἡλεκτρικοῦ ρεύματος.
5. Στρατιωτικὴ μονὰς — Τὰ τρία τέταρτα τοῦ... παλαιότερου ἐγχορδου μουσικοῦ ὄργανου (ἀντιστρ.).
6. Μουσικὴ νότα — Αἰτιατικὴ προσωπικῆς ἀντανουμίας.
7. Εἶναι καὶ ὁ ἥλιος.
8. Μετοχὴ τοῦ ρήματος εἶμι — Συμπεριλαμβανόμενα σύμφωνα εἰς τὸ ἀλφάβητον.
9. Μεγάλῃ περιοχὴ τῆς Βορείου Γαλλίας.

ΙΩ. ΑΛΙΑΤΟΓΛΟΥ

Νεάπολις — Βοῖου Κοζάνης

ΤΟ ΕΝΑΕΡΙΟ ΧΩΡΙΟ

Μυθιστόρημα

Σε λίγο, βρεθήκανε στο πυκνό, μεγάλο δάσος. Σ' αυτό ήτανε δύσκολο να περπατούν τα όγκωδη ζώα, γιατί τα πελώρια δέντρα είχαν φυτρώσει το ένα πλάι στο άλλο. Πριν προλάβουν να ταχτοποιηθούν, σε απόστασι 50 βημάτων, φάνηκε ένας έλεφαντας, "Ως και

Ο Ουμπέρ σκότωσε μιὰ καλοθερμεμένη «ινγιάλα»...

τη ζέστη της άνασας του αίσθάνθηκαν. Έτρεμε ο τόπος κάτω από τα βαριά του πόδια, που λίγο απείχανε από τα πόδια του Ουμπέρ. Ο Κόρτ κοντοστάθηκε σε μιὰ στιγμή, σημάδεψε κ' έπυροβόλησε. Το θηρίο χτυπήθηκε στην καρδιά και σωριάστηκε εύθους κάτω με θόρυβο. «Μπράβο ριζιά!», είπε μέσα του ο φλεγματικός Κόρτ, και ξανάρχισε να τρέχει. Τα ζώα, που φτάσανε σε λίγο, σταματήσανε μπροστά στο νεκρό σύντροφό τους. Έτσι, έδóθηκε καιρός στους φυγάδες να φτάσουν ως τα πρώτα δέντρα του πυκνού δάσους. Προχώρησαν μισοπεθαμένοι όλοι τους, από την κούρασι μέσα σε σκοτάδι πηχτό κ' επέσανε ξεροί στο παχύ στρώμα της χλόης. Μάταια δοκίμασε ή άγέλη να προχωρήσει στο δάσος. Μάταια οι προβοσκίδες χώνονταν όπου βρίσκανε κενά, μάταια σπρώχνονταν οι έλεφαντες, πασχίζοντας να γκρεμίσουν τα δέντρα. Το δάσος ήτανε πυκνό όσο δε βάζει ο νους του ανθρώπου και τα χοντρά, αιωνόβια δέντρα του σχημάτιζαν ένα αδιαπέραστο κι ακατάλυτο τείχος.

6

Ήτανε μεσάνυχτα. Ώσπου να ξημερώσει θα περνούσαν έξι ώρες. Ώρες γεμάτες τρόμο. Μπορούσαν

βέβαια να μη φοβούνται την επίθεσι των παχυδέρμων, αφού τους έπροστάτευε ο ακατάβλητος φραγμός των τεράστιων δέντρων, όμως αυτά τα παράδοξα φώτα, που μαρτυρούσαν την παρουσία ιθαγενών, τους επέγωναν την καρδιά. Αποφάσισαν να μείνουν όλοι άγρυπνοι.

Όταν ξημέρωσε άρχισαν να έρευνούν το έδαφος. Είδανε σε πολλά σημεία ίχνη ποδιών, αποκαΐδια, χορτάρια που καπνίζουν ακόμη, μήτε σκιά όμως ανθρώπου. — «Έχουν φύγει», είπε ο Ουμπέρ. — «Η απομακρυνθή», έκανε ο Κάμη. Ο Κόρτ παρατήρησε πως οι έλεφαντες δεν είχαν φύγει. Πραγματικά, τα τερατώδη θηρία τριγυρούσαν έξω από το φράγμα των δέντρων και πολλά απ' αυτά συνέχιζαν την προσπάθειά τους να το γκρεμίσουν. — «Αν αποφύγουμε να παρουσιασθούμε, μπορεί ν' απομακρυνθούν», είπε ο Κόρτ. — «Κ' έτσι θα μπορούσαμε να ξαναγυρίσουμε στο μέρος που είχαμε κατασκηνώσει, να μαζέψουμε όσα πράγματά μας έχουν απομείνει και να θάψουμε το δόλιο τόν Ουρντάξ...». — «Όσο τριγυρνούν όλόγυρά μας οι έλεφαντες, βγάλτε τα αυτά από το νου σας», είπε ο Κάμη.

Ενώ επέστρεφαν στις θέσεις που είχαν αρχικά βολευτή, ο Ουμπέρ σκότωσε μιὰ καλοθερμεμένη «ινγιάλα» (είδος αντιλόπης), που μ' αυτήν θα μπορούσαν να περάσουν ίσαμε τρεις ημέρες. Ήταν άσθικωτή. Χρειάστηκε να την κομματιάσει ο οδηγός και να διαλέξει τα κατάλληλα μέρη τα όποια σε λίγο έφριξαν στη φωτιά, αφού πρώτα την ένισχυσαν με πολλά ξερόκλαδα. Έφαγαν με βουλιμία, παρά τη μεγάλη τους στενοχώρια κ' ήπιαν θαυμαστό νερό από ένα κοντινό ρέμα. Μετά ο Κόρτ είπε στον Κάμη: «Εσύ, που τόσα χρόνια οδηγείς τα καραβάνια, σκέψου πως θα μπορούσαμε να βγούμε από το αδιέξοδο μόλις φύγουν οι έλεφαντες». — «Πρέπει να διασχίσουμε το δάσος. Ελπίζω πως δε θάχουμε δυσάρεστα συναντήματα. Έτσι, θα συντομεύσουμε και την πορεία. Θα βρούμε βέβαια δυσκολίες, γιατί ή βλάστησι είναι πυκνή, μα θα τις ξεπεράσουμε. Εύτυχώς έχω μαζί μου το βαρύ μου τσεκούρι».

7

Πέρασε ή ημέρα με συζητήσεις και παρακολούθησι των κινήσεων των παχυδέρμων. Το άλλο πρωί διαπιστώσανε με ανακούφισι πως είχε... λυθή ή πολιορκία. Τα θηρία είχαν εξαφανισθή. Ξεκίνησαν λοιπόν με κατεύθυνσι προς τα νοτιοδυτικά. Ο μικρός ιθαγενής, ο ευκίνητος σαν αϊλουρος Λάγκχα έτρεχε εμπρός. Κάπου-κάπου τόν έχαναν από τα μάτια τους, άκουγαν όμως τη φωνή του: — «Από δω, από δω!». Ο οδηγός, από πείρα κι από ένστικτο, έδινε τις σωστές κατευθύνσεις. Εύτυχώς φώτιζε το δάσος ήλιος λαμπερός. Ίχνη ανθρώπων δεν έβλεπαν πουθενά. Ώστόσο πρόσεχαν να μη δίνουν στόχο άνάβοντας φωτιές. Δεν αίσθάνονταν κρύο, μήτε ζέστη. Εκείνο που τους έκανε να φοβούνται ήταν ή βροχή. Στην ισημερινή ζώνη που βρισκόντουσαν οι «μουσσώνες» άνεμοι είναι συχνοί, κι ο κίνδυνος απ' αυτούς πολύ μεγάλος.

Όσο προχωρούσαν βαθιά, τόσο πυκνότερη ήταν ή βλάστησι. «Είναι κρίμα που δεν μπόρεσαν να μπουν στο δάσος οι έλεφαντες: θα μάς έστρωναν το δρόμο, θα τσακίζανε τ' άγκάθια...», είπε ο Ουμπέρ. — «Μαζί μ' αυτά κ' έμάς», τόν είρωνεύθη

ο Κόρτ. — «Και βέβαια», πρόσθεσε ο Κάμη, «πιστεύω όμως ότι οι ρινόκεροι κ' οι βούβαλοι μάς έχουν βοηθήσει. Αρχίζω να βλέπω σημάδια από το πέρασμά τους. Θα τ' ακολουθήσουμε, φυσικά».

Ο Τζών Κόρτ, που πολύ τόν ενδιέφερε το φυτικό βασίλειο, παρατηρούσε με κρυφή χαρά την όλόγυρα φύσι. Το έκανε κατάπληξι το αντίκρουσμα γνωστών, όπως αϊφνης ή άκακία, δέντρων κι άλλων άγνωστων, που οι κορυφές τους ξεπερνούσαν τα πενήντα μέτρα! Ήταν, έπειτα, θαυμαστή ή ανάπτυξι θάμνων που μοιάζανε με ρείκια και κισσών άπίστευτου μήκους. Όλα σχεδόν τα μικρά και τα μεγάλα δέντρα ήτανε τυλιγμένα με βρύα βελουδένια και με γυαλιστερούς κισσούς, που κάθε φύλλο τους ξεπερνούσε στις διαστάσεις τα δικά μας πλατανόφυλλα. Στα θαυμάσια όράματα πρέπει να προσθέσουμε τα γοητευτικά άκροάματα: Πουλιά άπειράριθμα με χρώματα ζωηρά κι άρμονικά και με σιλουέττες χαριτωμένες καλαϊδούσαν άσταμάτητα, συνθέτοντας μιὰ πρωτάκουστη συναυλία. Ποικίλα είδη πιθήκων χοροπηδούσανε τρελλά, σπάζοντας με τις στριγγλιές τους, συχνά την άρμονία της συναυλίας των πουλιών, χωρίς όμως να ένοχλούν τόν Κόρτ, που και σ' αυτές ακόμη εύρισκε κάποιο θέλητρο.

Στο πέρασμά τους οι ταλαιπωρημένοι πεζοπόροι ξεσήκωναν σύννεφο φτερωτών κατοίκων του δάσους, έκαναν να τó βάζουν στα πόδια διάφορα μικρά άγρίμια, που τα λαχταρούσαν αλλά φοβόντανε να σκοτώσουν μερικά απ' αυτά για να μην προκαλέσουν τους κρότους την προσοχή άγριανθρώπων, έβλεπε τους κρότους την προσοχή άγριανθρώπων, έβλεπε μάτια λαμπερά να τους κοιτάνε με περιέργεια από κλώνους δέντρων — μάτια πιθήκων λογής-λογής, κι άκουγαν μυστηριώδεις θορύβους που προέρχονταν από κελαρύσματα άόρατων ρυακιών και τραγούδια γρύλων και πολλών άλλων έντόμων.

Πέρασανε τη νύχτα κάτω από ένα υπερύψλο δέντρο που δέσποζε σ' ένα ξέφωτο και τόλημσαν ν' ανάψουν φωτιά με το τσακμάκι και την ύσκα, που δεν έλειπε ποτέ από τη βαθεία τσέπη του Κάμη. Ψήσαν ένα μεγάλο κομμάτι αντιλόπης και δειπνήσανε ύποφερτά.

8

Μετά το δείπνο πέρασε να κοιμηθούν, και μόνο ο οδηγός άγρύπνησε επί τρεις ώρες. Τόν διεδέχθη ο Ουμπέρ κι αυτόν ο Κόρτ. Ήταν εύχάριστος ο ύπνος ύστερα από την τόση κούρασι, μα ο παθιασμένος φυσιολάτρης χάρηκε περισσότερο την απόλυτη γαλήνη που βασιλευε στο δάσος και τα χάδια της όλόγεμης σελήνης. Θαρρούσε πως όνειρεύεται! Βυθισμένος στους ρεμβασμούς του, παραμελούσε και τα κάποιοι τρόποι το καθήκον του φρουρού, πούχε αναλάβει, όπως ένοιωσε να τόν έγγίξει κάποιο χέρι. Τινάχτηκε επάνω. «Ήσυχασε», άκουσε τόν Κόρτ να λέη. «Καιρός να ξαπλώσεις, Ήρθε ή σειρά μου».

Τό πρωί συνέχισαν την πορεία τους. Συναντήσανε πολλούς βουβάλους στο δρόμο τους να βόσκουν άμέριμνα, δίχως να δείχνουν έχθρική διάθεσι. Προχωρώντας έσκότωσαν δυό-τρία μεγάλα πουλιά και ψήσανε με μεγάλη όρεξι. Αρχισαν να διψάνε. Εύτυχώς είδανε σ' ένα άδεντρο σημείο ένα ρυάκι και γεμίσανε το φλασί τους. Πέρασαν τη νύχτα κάτω από ένα πυκνόφυλλο δέντρο μεγάλων διαστάσεων,

χωρίς τόν κίνδυνο να τους κατασπαράξει κανένα λιοντάρι, γιατί στα δάση της Κεντρώας Άφρικής δεν υπάρχουν τέτοια θηρία, εξ αίτίας του μικρού ύψους και της μεγάλης πυκνότητός τους. Ο βασιλιάς των ζώων προτιμάει τις πλατειές και φωτεινές έκτάσεις και τους όλόφωτους κάμπους, όπου μπορεί να σαλτάρη ελεύθερα.

Την έπομένη σηκώθηκαν πολύ πρωί και πήρανε δρόμο με συννεφιασμένον καιρό. Μια άγέλη πιθήκων ξεπρόβαλε κάποια στιγμή, κι αυτό τους άνησύχησε γιατί ήτανε μεγάλη και την άποτελούσαν κυνοκέφαλοι κίτρινοι σαν τους Κινέζους, κόκκινοι σαν τους Ινδιάνους και μαύροι σαν τους Κάφρους, αλλά δεν άργησε να εξαφανισθή χωρίς να τους βιάψη. Το άπο μεσημέριο άκούστηκε μυκηθμός ρινόκερων. Ο οδηγός έγενεψε στους συνοδοιπόρους του να σταθούν. «Αυτά τα ζώα είναι φυτοφάγα» ψιθύρισε ο Ουμπέρ. — «Άλλά κάθε άλλο, παρά ήμερα», άποκρίθηκε ο Κάμη. — «Και τώρα τί κάνουμε;» ρώτησε ο Κόρτ. — «Θα πασχίσουμε να διαβούμε δίχως να μάς δούν. Στην ανάγκη θα κρυφτούμε όσο να περάσουν», άποκρίθηκε ο οδηγός. «Ώστόσο, ξεκρεμάστε από τους ώμους τις καραμίνες σας».

Σε λίγο δυνάμωσαν οι μυκηθμοί και φάνηκαν τα τερατόμορφα θηρία. Ήτανε δυό. Τρέχανε με το κεφάλι ψηλά και την ουρά διπλωμένη τα τέρατα αυτά που έχουν 3-4 μέτρα μάκρος, κοντά και στραβά πόδια, όλόρθα αυτιά και ρύγχος ώπλισμένο μ' ένα κέρατο άξιο να χτυπήσει φοβερά. Οι ρινόκεροι έχουν σαχόνια τόσο γερά, που μπορούν να μασάνε τεράστιους κάκτους μ' όλα τους τ' άγκάθια άκριβώς όπως οι άγαθοί Μέντιοι τρώνε τα γαϊδουράγκαθα.

Πολύ κοντά τους σταμάτησε το ζευγάρι άγκομαχώντας από το τρέξιμο. Ο Ουμπέρ σήκωσε τ' όπλο του, σημάδεψε. «Χτύπα στο κεφάλι!», φώναξε ο Κάμη. Ένα μπάμ άκούστηκε, κ' έπειτα άλλα δυό. Μα οι σφαίρες πήγαν χαμένες. Πού να τρυπήσουν εκείνα τα χοντρά και σκληρά δέρματα των άπαίσινων θηριών! Σκέφθηκαν να τρέξουν προς την λόχμη, πως όμως να περάσουν που ήτανε πυκνά τα δίχτυα των κισσών, αδιαπέραστα; Ώστόσο διέκριναν μερικά δέντρα, κι ανάμεσά τους ένα μπαομπάπ πελώριον διαστάσεων. «Αν κατώρθωναν ν' άνέβουν σ' αυτό, θα γλυτώνανε, γιατί οι δυό ρινόκεροι δεν ήταν δυνατόν να τó συντρίψουν. Εαφνικά πρόβαλε αντίκρου το κεφάλι του ενός από τα δυό θηρία, που στο μεταξύ μισοκρύβονταν μες στους πυκνούς θάμνους. Ο Κόρτ έπυροβόλησε. Το κάκου. Δεν πέτυχε παρά μόνο να έξοργίση το θηρίο, που τότε πληγώσει στον ώμο. Η θέσι των όδοιπόρων ήτανε δεινή. Στην άπελπισία τους έτρεξαν στο μπαομπάμπ. Πριν σκαρφαλώσουν καλά-καλά το δέντρο σείστηκε από μιὰ επίθεσι του ενός θηρίου. Εαφνικά ο ρινόκερος σταμάτησε. Τ' είχε συμβή; Το κέρατό του είχε σπηνωθή στον κορμό του μπαομπάμπ είχε χαθή μέσα ως μισή πιθαμή! Σάλευε με μανία το θηρίο, έσπρωχε με τα πόδια του το δέντρο πασχίζοντας να ξεκολλήση, ούρλιαζε. Το κάκου! Το άλλο θηρίο είχε σταθή, κι άνήσυχια παρακολουθούσε την άγωνία του συντρόφου του. Ούρλιαζε κ' εκείνο με μανία. «Δρόμο, δρόμο! μη στέκεστε μήτε στιγμή!» φώναξε ο Κάμη.

Διασκευή Σ. Π.

Σελ. Μ. ΠΡΩΤΟΓΕΡΙΔΗ

(Συνεχίζεται)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΕΡΥΘΡΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ

Γραφεία Συντάξεως: Λυκαβηττού 1 - Τηλ. 613.571

Α' Περίοδος 1924-1941 — Β' Περίοδος Έτος 300ν — ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1974 - ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 3

Διευθύνουσα Έπιτροπή του Περιοδικού

Π. ΓΕΩΡΓΟΥΝΤΖΟΣ, ΙΩΑΝ. ΚΙΤΣΑΡΑΣ, Ε. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ, Π. ΤΣΑΚΡΗΣ, ΧΡΙΣΤ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Σύμβουλος διὰ τὴν ἐποπτείαν τῆς ὕλης: ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

Σύμβουλος ἐπὶ τῆς ὕλης: ΝΙΝΑ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ — Σύμβουλος ἐκδόσεως ΚΟΡΝ. ΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Σύμβουλος Καλλιτεχνικῆς Διευθυντῆς ΙΩΑΝ. ΔΡΑΚΑΚΗΣ — Διευθυνταὶ ΚΑΛ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ

Οικονομικὸς Σύμβουλος Γ. ΦΙΛΗΣ — Διαφημίσεις Γ. ΟΡΦΑΝΙΔΗΣ

Διευθύνσεις συμφώνως Ν.Δ. 346/69 ἄρθρον 9: Διευθυνταὶ Περιοδικῶν: ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΧΡ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ Δώρα, 8 Ἰστορία 22

Τεχνικὸς Τυπογράφου: ΤΡΥΦΩΝ ΤΣΟΥΚΑΣ Παισανίου 10

Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 3 (Διὰ τὰ Σχολεῖα 2,50) — Έτησίᾳ συνδρομή: Έσωτ. Δρχ. 20 — Έξωτ. 15 σελλ. ἢ 2 δολλ.

ΕΞΟΦΛΗΣΙΣ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ: Παρακαλοῦμεν θερμῶς: α) Τοὺς καθυστεροῦντας τὴν ἐξόφλησιν τῆς πρὸς τὸ περιοδικὸν ὀφειλῆς των, ὅπως ἐπισπεύσουν ταύτην, β) ὅπως τὰ ἐμβάσματα ἀποστέλλωνται ἀπὸσώπως Ε.Ε.Σ.Ν., Λυκαβηττοῦ 1, Ἀθήναι.

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ

Γ. ΑΘΑΝΑΣ: Ἀκαδημαϊκὸς

Γ. ΔΑΣΚΑΛΑΚΗΣ: Καθηγητῆς τῆς
Παντείου Ἀν. Σχ. Ἐπιστημῶν

Ι. ΘΕΟΔΩΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: Ἀκαδη-
μαϊκὸς

Β. ΚΟΥΡΙΑΣ: Καθηγητῆς Πανεπιστη-
μίου Ἀθηνῶν

Γ. ΚΟΥΡΝΟΥΤΟΣ: Γεν. Διευθυντῆς
Υπουργ. Πολιτισμοῦ καὶ Ἐπιστημῶν

ΟΡ. ΛΟΥΡΙΔΗΣ: Ὁμότ. Καθηγητῆς
Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Θ. ΠΕΤΣΑΛΗΣ - ΔΙΟΜΗΔΗΣ: Ἐθνι-
κὸν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ: Ἀκαδημαϊ-
κὸς

Ι. ΧΑΡΑΜΗΣ: Ἀκαδημαϊκὸς

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ: Ἀκαδημαϊκὸς

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

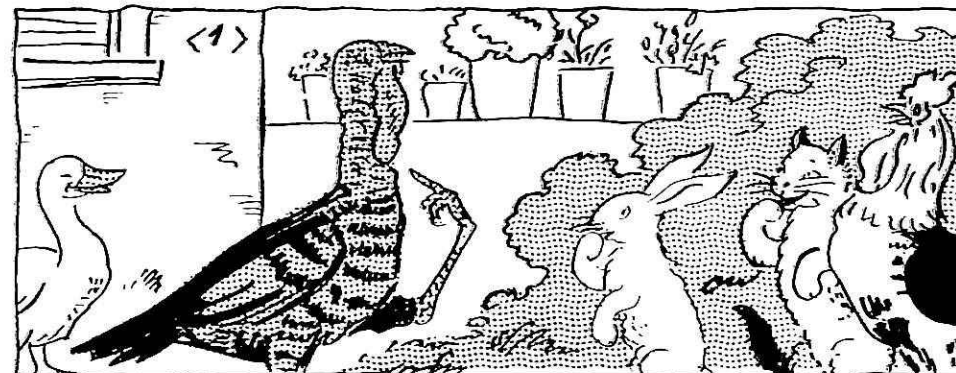
CONTENTS

Σελίς	Page
Π. ΝΙΡΒΑΝΑ: Οἰκογενειακὰ Χριστούγεννα	1
Α. ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗ: Στὸ Χριστὸ στὸ Κάστρο.....	2
Μ. ΜΟΥΤΣΟΥΛΑ: Ἀστρονομικά.....	4
Χ. ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ: Πυθαγόρας	5
Α. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ: Τὸ σχέδιο τῶν τριῶν φίλων	6
Σ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ: Τὰ τελευταῖα Χριστού- γεννα τῆς Σκλαβιάς	8
Α.Β.: Χριστουγεννιάτικα ἔθιμα	9
Α. ΒΑΡΕΛΑ: Τὸ Χριστουγεννιάτικο Σαραβαλάκι.....	10
Μ. ΠΡΩΤΟΓΕΡΙΔΗ: Ἡ ἱστορία τοῦ Ε.Ε.Σ. Εἰκονο- γραφημένη	12
Ν. ΔΗΜΗΤΡΟΚΑΛΛΗ: Τὰ μεγάλα θηλαστικά τῶν τροπικῶν δασῶν	14
Κ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ: Δῶρα στὸ Χριστὸ.....	16
Θ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ: Ποίημα.....	17
ΠΑΠΟΥ — ΓΙΑΓΙΑΣ: Ἑμμετρες συμβουλές	17
ΚΙΝΗΣΙΣ — ΔΡΑΣΙΣ Ε.Ε.Σ. καὶ Ε.Ε.Σ.Ν.....	18
Θ. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ: Ὁ Σπάρκος καὶ τὸ Δελφίνι	20
Α. LIGHTENBERGER: Ὁ καθέννας τῇ δουλειᾷ του (Διασκευή Σπ. Παναγιωτοπούλου)	22
Κ. ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΥ, Κ. ΠΑΪΖΗ, Γ. ΔΡΟΣΙΝΗ, Σ. ΣΚΙΠΗ, Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ: Χριστουγεν- νιάτικα ποιήματα	23
Συσκευή φωτο-ἐνισχύσεως	24
Γ.Α. ΜΕΓΑ: Λιοντάρι, λύκος καὶ ἀλεπού.....	25
ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΩΝ ΟΜΑΔΩΝ Ε.Ε.Σ.Ν. (Εἰ- κόνες)	26
Τ. ΛΑΠΠΑ: Ἱστορικὰ ἀνέκδοτα	28
Συνεργασία Ἀνγνωστῶν — Πνευμ. Ἀσκήσεις	29
Ι. ΒΕΡΝ: Τὸ ἐναέριο Χωριὸ (Διασκευή Σ.Π.).....	30
ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ — Γ. ΒΟΚΟΥ — Α. ΒΩΤΤΗ: Στίχοι, Μουσικὴ στὰ ἐσώφυλλα	
P. NIRVANAS: Christmas with the Family	1
D. PAPADIAMANTIS: At the Church of Christ in the Castle.....	2
M. MOUTSOULAS: Astronomy	4
CH. ZALOCOSTAS: Pythagoras	5
A. KARANTONIS: The Three Friends Plan	6
S. PANAGIOTOPOULOS: The Last Christmas in Slavery	8
A.B.: Christmas Customs	9
A. VARELAS: The Christmas Wrecked Car	10
M. PROTOGERIDIS: The Illustrated History of the H.R.C.	12
N. DIMITROKALLIS: The Big Mammals of the Trop- ic Forests	14
K. SFAELLOU: Gifts to Christ	16
TH. CONSTANTINOU: Poem	17
GRANDPA — GRANDMA: Advice in Verses	17
H.R.C. and H.J.R.C.: Movement — Activities.....	18
TH. POTAMIANOU: The Small Fish and the Dol- phin	20
A. LIGHTENBERGER: Everyone in his Work (a- dapted by Sp. Panagiotopoulos).....	22
K. CHATZOPOULOS, K. PAIZIS, G. DROSSINIS, S. SKIPIS, CH. CHRISTOVASILIS: Christmas Poems	23
Photo-reinforcement equipment	24
G.A. MEGAS: Lion, Wolf and Fox	25
FROM THE ACTIVITIES OF THE H.J.R.C. (Pi- ctures)	26
T. LAPPAS: Historic Anecdotes	28
READER'S COLLABORATION — Puzzles	29
J. VERN: A Village in the Air	30
SP. PANAGIOTOPOULOS — G. VOKOU — A. VOT- TIS: Verses — Music, Inner Covers	

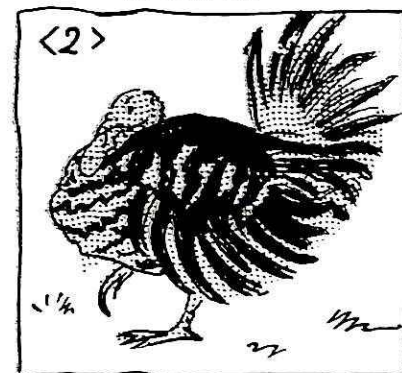
ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
MERRY CHRISTMAS

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

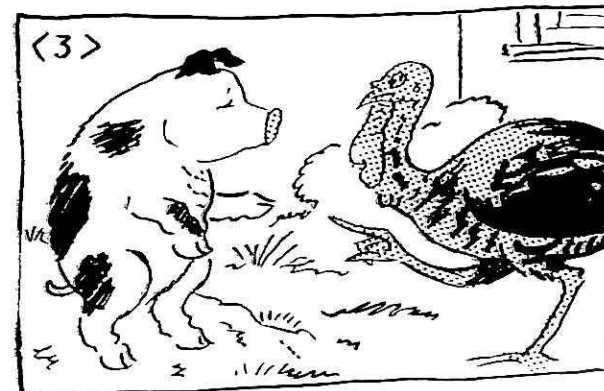
Τοῦ ἐκλιπόντος συνεργάτου μας
Α. ΒΩΤΤΗ

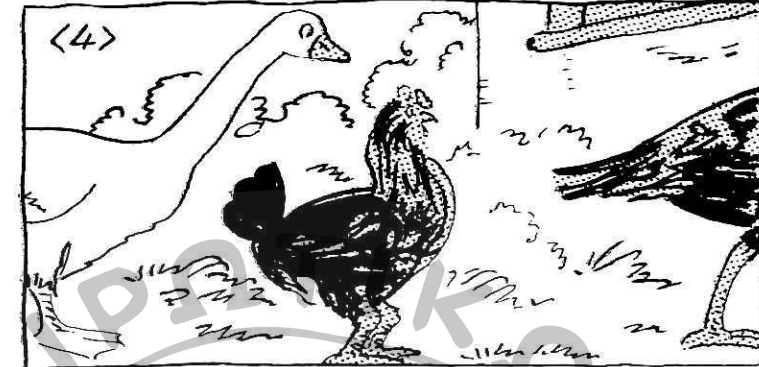
Στὰ ζωάκια τῆς αὐλῆς φώναζε ὁ κουτογάλος:
«Σὰν ἐμένα ὁμορφονίος, ἂ, κανεῖς δὲν εἶναι ἄλλος»
Καὶ γι' αὐτὸ τ' ἀφεντικά, πού με φέρανε δωπέρα,
ἔξι, ἑπτὰ κι ὀκτῶ φορές με ταΐζουν τὴν ἡμέρα»

Βασιλιάς τῆς ὁμορφιάς εἰμ' ἐγώ, καὶ μὴν τολμήσῃ
ἄλλο ζῶο στὴν αὐλὴ θαρρετὰ νὰ μοῦ μιλήσῃ.
Κι ὅλο φούσκωνε, πού λές, γιὰ νὰ δοῦν τὴν ὁμορφιά του.
κι ἀνοίγε καμαρωτὸς σὰν βεντάλια τὴν οὐρά του.

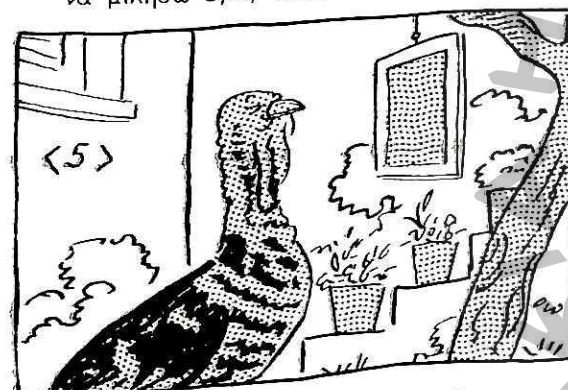

Κάποτε, μιὰ γουρουνίτσα
τοῦπε «πές μου, ἀγαπητέ...»,
ἀλλ' αὐτὸς τῆς λέει: «Μὲ σένα
νὰ μιλήσω ἐγώ; Ποτέ.»

Ἄλλη μέρα τὸν ζυγώνουν
ἕνας χήνος καὶ μιὰ κότα
μ' ἀκατάδεχτος ὁ γάλος
τοὺς γυρίζει εὐθὺς τὰ νῶτα.

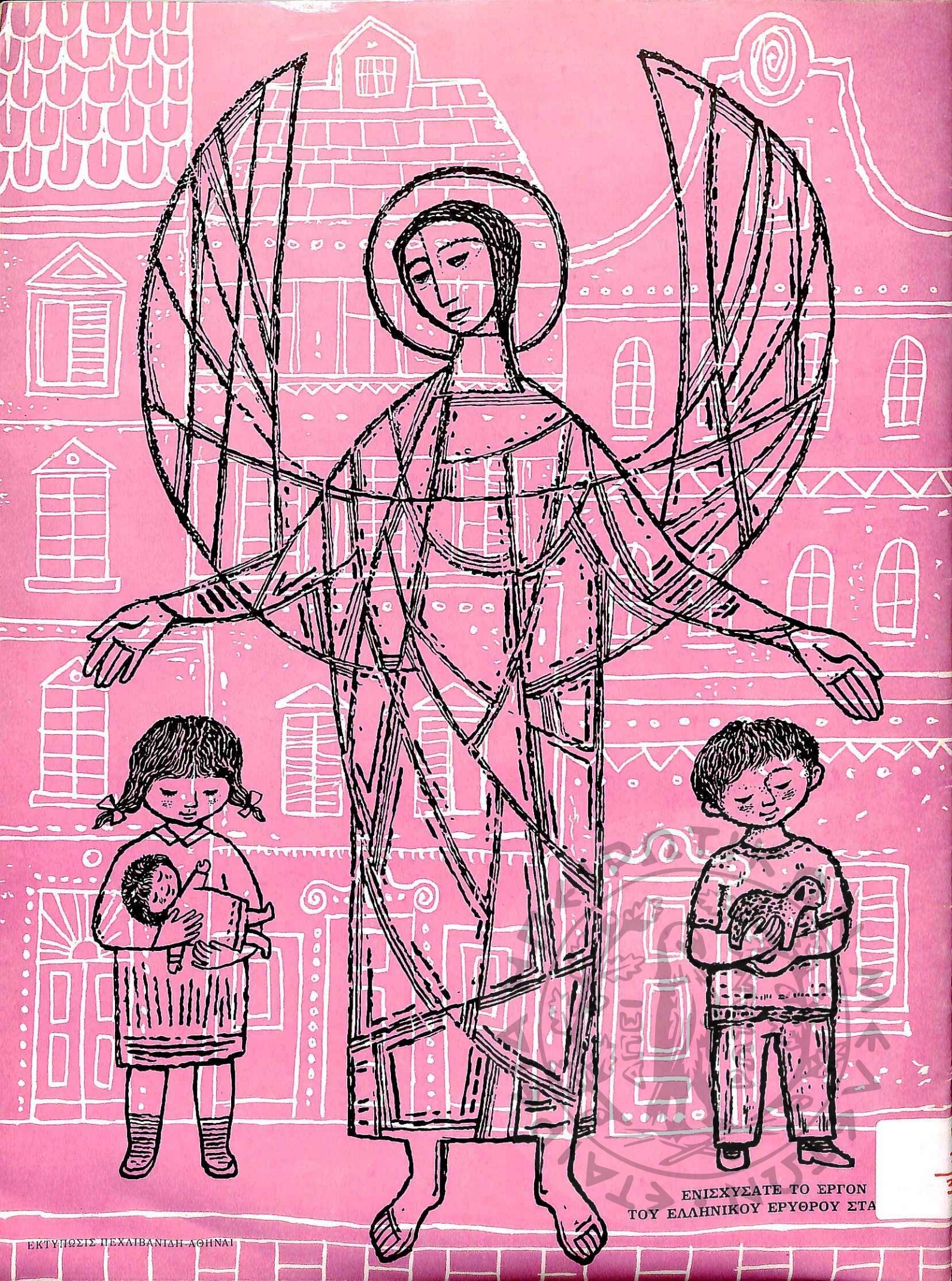
Ἔτσι σ' ὅλους ἐφερόταν
ὁ... μεγάλος καὶ τρανὸς,
πού θαρροῦσε πὼς δὲν ἔχει
τὴν ἀνάγκη κανενός.

Κι' εἶχε σοβαρὰ πιστέψει μὲ τὰ λίγα του μυαλά,
ὅτι γιὰ τὴν καλλονὴ του τὸν ταΐζανε διπλά

Μὰ πρῶι τῶν Χριστουγέννων, τὸν τρανὸ καὶ θαυμαστὸ,
ὥρα ἐννιάμιση... στὸ φούρνο τὸν ἐπῆγαν γεμιστὸ

ΕΝΙΣΧΥΣΑΤΕ ΤΟ ΕΡΓΟΝ
ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΣΤΑ